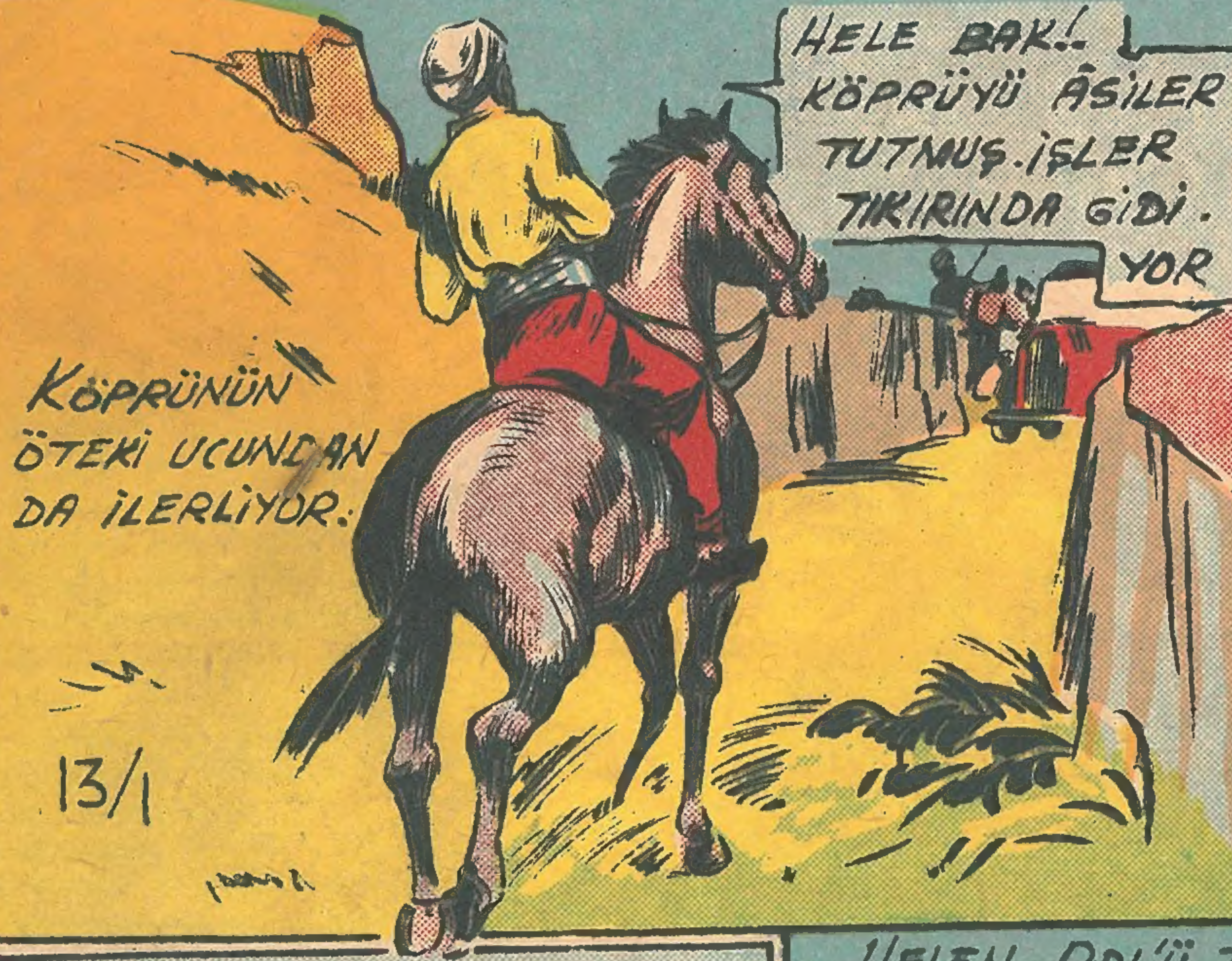

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 66 - 25 Kuruş

17 - Ağustos - Çarşamba - 1949

ASKIN ZAFERİ

"KÖPRÜ BAŞINDA ASİLER GÜLÜMSİYEREK DURUMLARINI VERDİLER."

"ACABA NE DİYE GÜLÜMSÜYORLAR?"

"SEN DE DUR VE ATTAN İN!"

POL ATTAN İNERKEN HELENİ GÖRDÜ

HELEN!

HELEN POL'Ü TANDI VE BAĞIRDI. ATEŞ ETMEYİN O POL DÜR.

HELENİN POL'Ü TANIMASI ASİLERİ BİR HAYLI SA - KOMUTANIN YANINA GELİR MİSİNİZ? SİRTA

BİR DAKİKA BENİM KİM OLDUĞUMU SÖYLEMEDİLER GALİ. BA?

SİLÂHLARINI ALIN

KUPTALA DA MİHRACEYE ATEŞ EDEN POL SUL. LİVAN SEN MİSİN?

EYET. NE OLACAK

KOMUTAN KAHKAHAYI BASTI.

NE YAPALIM AZİZİM. KENDİ AĞINA KENDİN DÜŞTÜN. BİZ ASİ KILIĞINA GİRMİŞ MİHRACENİN ADAMLARI. YIZ.

POL GAYET SAKİN GÖRÜNMEĞE ÇALIŞTI. YERLİLERİN AVRUPALILARDAN ŞEKİNDİKLERİNİ BİLDİĞİ İÇİN HATTA YÜKSEK PERDEDEN ATTI.

BANA EL SÜRMEYİZE MÜSAADE ETMİYORUM. BEN İNGİLİZİM

BİZ DE SİZE EL SÜRMEYİ HATIRIMIZDAN GEÇİRMEZDİK. FAKAT KA

NUNA AYKİ. Rİ İŞ YAPTINIZ

13/2

KANUNA AYKIRI MI ? NE BİLİYORSUN ? YA BENİM KRAL VEKİLİN. DEN MÜSAADEM VARSAN. BANA EL SÜRMEYİNİZ..

BEN YALNIZ EFEN. DİMDEN EMİR ALI. RİM.. SENDEN DE. BİL..

KUDRETİ VE HAŞMETLİ İNGİLTERE KRALININ YANINDA SENİN EFENDİNİN LÂFİ MI OLUR ? SEN HİÇ KALKÜTA LİMANINDA DURAN ZİRLİLERİ GÖRDÜN MÜ ? HAYDİ BANA İÇERİ BUYURUN..

ORADA HER İSTEĞİNİZ YERİNE GETİRİLECEK.

İÇECEK BİR ŞEY VAR.

İÇERİ Mİ ? HAŞMETLİ İNGİLİZ KRALININ BİR SUBAYI HAPİSE GİRECEK HA ? SAYIYLA KENDİNE GEL.

ESİRİMİZ OLDUĞUNU UNUTMA.. FAKAT SANA İYİ MUAMELE ETMEĞE KARAR VERDİM

YARIM SAAT SONRA BİR POSTA TATARI POL'ÜN YAKALANDIĞINI HABER VERMEK İÇİN KUPTALAY'A DOĞRU YOLA ÇIKTI.

ACABA NEDEN HEP SAATİNE BAKIYOR ?

BİLMEM SAKİN BİRİSİNİ BEKLEMESİN

ARKASI VAR

66/2

BU KİMİN ÖLÜSÜ?

Nakleden: C. C. Cem

Otel direktörü, telefon elinde, sinirli sinirli santrale seslendi:
— Çabuk bana Komiser Warren'i bulun!

Yarım dakika geçtikten sonra telin öte ucundan bir ses sordu:

— Hayrola! Bir şey mi var?.

— Komiser Warren'le mi konuşuyorum?.

— Evet.

— Burası Gaden oteli. Müşterilerimizden biri, kendini tabanca ile vurdu. Bir memur gönderir misiniz?.

— Kendim geliyorum.

Birkaç dakika sonra Komiser Warren, ölünün bulunduğu odaya gitmek üzere iken koridorun karşı tarafından ufak tefek, yaşlı bir adamın geldiği görüldü. Bu adam, memura bakıp:

— Müsaade eder misiniz, ben doktorum! diyordu.

— Sizi de mi çağırdılar efendim?

— Hayır. Tesadüfen ben de bu otelde kalıyorum da..

Otel direktörü:

— Kendileri, müessesemizin eski bir müşterisidir! diyordu. Gelip yaralıya bakması için rica etmiştim. Ama ne çareki çok geç kalmışız..

Doktor, milletin sözlerini tasdik etti:

— Öleli beş saat olmuş. Kurşun başına girmiş. Silâh, karyolanın yanında duruyordu.. Ha, pardon.. Müsaadenizle kendimi takdim edeyim. Benim adım Donald'dir..

Komiserin yüzü güldü:

— Teşerrüf ettik. Meşhur Doktor Donald değil mi?.. Hani şu verem enstitüsü müdürü.. Lütfen tahkikata yardım eder misiniz?.

— Memnuniyetle bay komiser, memnuniyetle..

Üçü birden odaya girdiler. Komiser, direktöre sordu:

— Müşteri, taradığınız birimiydi?.

— Hayır!.. deftere kendini Smith adıyla kaydettirdi. Fakat ölümünden ailesini haberdar etmek istediğim vakit verdiği adreste böyle bir adam bulunmadığını ve kendini kimsenin tanımadığını öğrendim..

Komiser Warren doktora döndü:

— Demek kendini öldürmüş?.

Doktor:

— Besbelli! dedi. Hemen ölmüş. Yaranın kenarında yanık izleri var. Gayet yakından ateş edilmiş. Tabancanın çapıyla, yarayı açan kurşunun çapı da aynı.. Sonra yanlış bir isim verişinden de belli ki..

— Eşyası yok mu?.

— Bir tane bavulu var. İçinde zatî eşyası duruyor. Fakat hüviyetini tesbite medar olacak bir şey yok..

Komiser, valize baktı. Yepyenydi. İlk defa kullanıldığı belliydi. Ölünün üstünde de hiç bir şey yoktu. Hattâ gömleğinde bile adının ilk harfleri işli değildi. Warren, tetkiklerini bitirip gitmeğe davranarak dedi ki:

— Bakalım, belki tanıyan biri zuhur eder.. resimlerini çektirip gazetelere basalım da!.

Siz de lütfen ölüm ilmühaberini doldurunuz Mister Donald!.. Allaha-ısmarladık baylar..

Londra'nın akşam gazeteleri,

Gaden otelindeki esrarengiz intihar vakasıyla dolu olarak çıkmışlar, ilk sayfalarında ölünün resimlerini neşretmişlerdi. Akşamın henüz saat onu olmuştu, ki genç bir kadının komiser Warren'i görmek istediğini haber verdiler. Kadın hemen söze başladı:

— Komiser!.. Ben Tomas Branski için geldim..

— Hangi Branski!.. Banker Branski mi?.

— Evet.. Nişanlısıyım da..

— Peki ne oldu?.

— Fena halde korkuyorum komiser..

muştı. Polise haber verseydi bankasının adı dillere düşecekti..

Komiser:

— Bize geleydi, iyi ederdi!.. dedi. Elimde bu işin dosyası var. parayı çalanı da biliyoruz. Çalınan mühim bir yekûn tutuyor.. Banka iflâs edecekti..

— Ben de polise baş vurmasını söyledim ama dinlemedi..

— Yarın, bir adli komisyon, bankayı teftiş edecekti. Biliyor muydunuz?.

— Hayır!.

— Öyleyse Branski biliyor olacak, ki kendini öldürmeği tercih

leceği umuluyordu. Regine ile kardeşi, bir kere daha ölünün kim olduğuna dair şahadette bulundular. Doktor Donald, yeni bir şey söylemedi. Nihayet konuşma sırası komiser Warren'e gelince ayağa kalktı ve reise hitaben:

— Müsadenizle doktor Donald'e bir şey soracağım! dedi. Doktor, siz muayene ettiğiniz sırada ölü, kaç saat önce ölmüş bulunuyordu.

— Beş, Nihayet altı saat!.

— Halbuki ben adli tıp doktoruna muayene ettirdim. Ölünün iki gün evvelinden ölmüş olması gerektiğini ve kafasındaki tabanca yarasının, ölümden sonra meydana getirildiğini tesbit etti. Bu hasta, sizin hastahanenizde ölmüştü doktor. Siz onu otele taşıttınız ve başına bir kurşun sıkarak intihar etmiş zannını verdirmek istediniz..

Doktor bağırdı:

— Ben adam öldürmedim!

— Böyle bir şey iddia ediyor değilim. Hasta, hastalığından ölmüştü. Fakat siz, bu ölüyü Branski yerine geçirmek için tam 30 bin İngiliz lirası aldınız..

Mahkeme reisi:

— Komiser Warren, bir yanlışınız olmasın?.. Bu ölünün Branski olduğuna dair şahitlerimiz var! dedi.

— Hayır sayın reis!.. Branski yaşıyor, ölmedi.. Fakat öldüğü zihabı uyandırılmak istendi. Eğer ölü Branski olaydı, onu doktor Donald'ın da tanınması gerekirdi. Çünkü Branski ile ahabaptılar.

Doktor Donald ayağa kalkmıştı:

— İtiraf ediyorum! Komiserin söyledikleri doğrudur. Fakat bu para beni kurtaracaktı. Sanatoryomum iflâs halindeydi. Ölü de, hastalarımın, kurtarılması imkânsız bir biçareydi. Kimsesizdi.

Regine ayağa fırlamıştı:

— Susunuz doktor!

Doktor başını salladı:

— Hayır bayan!.. İnkârın faydası kalmamıştır. Branski de esasen bir daha İngiltereye dönmek üzere kaçmış bulunuyor..

Warren, genç kıza döndü:

— Siz de dün Dover için bir bilet aldınız..

— Kim demiş?.

— Ben diyorum!.. Fakat boşuna trene binmeyin!.. Branski Londra yolundadır. Bir saat önce Dover'de tevkif edildi.

Genç kadın: «Komiser, ben Tomas Branski için geldim ! » dedi.

— Neden ama?.

— Gazetelerdeki resmi görünce.. Sonra o da dündenberi ortarlarda yok..

— Yani gazetelerde neşredilen intihar etmiş adamın resmi, Branskiye mi benziyor?.

— İnşallah yanlışlıktır ama, bilmem ki..

Memur, genç kadını, biraz sonra morga götürmüştü. Cesedin yüzünü açınca, kadının sapsarı kesildiği ve hiçkırılmaya başladığı görüldü.

— Vaziyeti kötüydü!.. diyordu. Bankadan mühim bir para kaybol-

etti!.. Sizi bir kere daha müdüriyete rica edeceğiz bayan.. Acaba ölünün hüviyetini tesbit işinde size yardım edecek bir şahit daha var mı?.

— Tabii!.. Kardeşim var.. Branski'nin hususi kâtibiydi..

İngiliz adliyesinde, bu nevi vakalarda âdet olduğu şekilde bir (ölü teşhiri) yapılır. Bu vak'anın ölü teşhiri de Scotland Yard'ın büyük salonunda yapıldı. Donald sanatoryomu müdürü, Branski'nin nişanlısı Regine Trench ve kardeşi Frank da şahit olarak çağırılmışlardı. Konuşmaların kısa süreceği ve formalitelerin çabucak yerine getiri-

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Haydutlar iki defa daha hücum ettiler ve ikisinde de geri püskürtüldüler.. Yaralanan ve ölenler çoktu. Ama içerdeki bir avuç insan arasında da kayıp az değildi. Havayı inilti ve küfürler doldurmuştu. Bir kere tiz, ince bir kadın çığlığı duyuldu ve ucuz dantellere bürünmüş boyalı bir şekil, barın üzerine yığılarak ipi kopmuş bir kukla gibi hareketsiz kaldı.

Tod'un omuzu yanıyor ve kolundan aşağı sıcak birşeyler akıyordu. Alnı da sıyrılmıştı. Ama gözüne giren kanları sabırsızlıkla silerek dışarı baktı. Sokakta anı bir sükûnet olmuştu. Bu durgunluk uzun sürmedi ve Tod düşmanların dev gibi bir direk taşıyarak ilerlediklerini gördü.

İçerdekiler kahramanca karşı koyuyorlardı, ama dışardakilerin sayısı çoktu. Ölen bir adamın yerine en aşağı iki tane geliyor gibiydi. Şimdi kumarhanenin pencerelerinden bir çoğu bekçisiz kalmıştı ve bu serbest köşelerden içeri yağmur gibi kurşun yağıyordu.

Tod ansızın hafif fakat keskin bir feryat işiterek baştan aşağı ürperti. Hızla döndü ve dumanların arasında, Centilmen Ceof'un nihayet vurulmuş olduğunu gördü. Adamın beyaz başı Bili'nin kucağında ve gönlüğünün yumuşak beyaz ipeği üzerinde gitgide genişleyen bir leke vardı. Tod tüfeğini bırakarak masanın üzerinden atladı ve kızın yanına çömeldi. Dışarda El Negrito'nun adamları direk kapıya saldırmışlardı.

Aşk ve Macera Romanı: 6

demir kapıyı yıkamayınca buraya geldiler. Hiç olmazsa bir denerim. On mil - düz yolda çabuk gidilir, Sabah da oluyor! Kapı kırılmadan yetişirim sanıyorum."

Centilmen Ceof bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve elini uzattı.

— "Haklısın! Son çare - belki şansın vardır. Güle güle Tod."

Bili parıl parıl yanan gözlerle ona bakıyordu. Genç adam elini onun koluna koydu ve,

— "Revolveriniz yanınızda değil mi?" diye sordu. "Ben dönmezden evvel kapıyı kırarlarsa —"

Kız sakın ve azimkâr bir sesle, "Bizim için korkmayın," dedi. "Bana itimat edin. Güle güle!"

Tod derin bir nefes aldı ve bahçeye çıktı. Sönen yıldızların altında bahçe sakın ve serindi. Tod Duvardaki kapıyı bekleyen Meksikalıya acele bir şeyler söyleyerek sürgüyü çekti ve dışarı çıktı.

Sokakta kimsecikler yoktu. Tod

Tod'a doğru rasgele, acelece ateş ettiler. Bir at direndi ve dehşet içinde kalan hemcinslerinin arasına düşerek çırpınmağa başladı. Ama Tod kendi seçtiği atın ipini çözmüş ve üzerine atlamıştı bile. Biraz sonra kurşunları arkasında bıraktı ve atının nal sesleri, yaklaşan şafağın sükûtu içinde duyulmaz oldu.

IV

Centilmen Ceof Oyunu Terk ediyor

Körn Tod kumarhaneden ayrıldıktan az sonra Centilmen Ceof kendini kaybetti ve Bili bütün gayretlerine rağmen babasını ayıltamamıştı. Kolundaki saate baktı. Dördü yirmi geçiyor! Kapı dışardaki mühüş hücumlara dayansa dayansa bir saat dayanabilecektiler! Acaba genç mühendis sağ salim yola çıkabilmiş miydi? Vaktinde dönebilecek miydi? Haydutların direği kapıya değil genç kızın beynine vurur gibiydi!

Tod, kendi sevdiği atın ipini çözmüş, üzerine atlamıştı.

— "Sakın — ?"

Bili hayır der gibi başını salladı ve genç adamın sesini duyan Centilmen Ceof gözlerini açarak onun gözlerinin içine baktı.

— "Hayır — ama işim bitik. Bili'ye iyi —"

— "Beni dinleyin! Sesimi duyuyor musunuz? Karargâha gideceğim. Bu kapı daha ne kadar dayanabilir?"

Centilmen Ceof kuvvetini topladı ve, "Belki bir saat," dedi. "Sağlamdır - rezeleri de çelik - ama ne de olsa —"

— "Tek çaremiz dışardan yardım çağırmak! Bahçe duvarındaki

sür'atle ilerledi ve meydana çıkınca kapıyı kırmak için uğraşan haydutların sırtlarını gördü.

Ay batmıştı. Tod duvarın gölgesine sığınarak meydanın karşı tarafına, atların bağlı bulunduğu yere koştu.

Kimseye görünmeden atların yanına yaklaştı ve ilk önüne gelenin dizginlerine yapıştı. Hayvan sinirli sinirli kişnedi ve gölgeler arasından bir karaltı fırlıyarak boğuk bir sesle bağırdı. Tod tüfeğinin kabzasıyla onun başına vurdu.

Kapıya vurulan direğin gümbürtüsü arasında başka bağırışlar da yükseldi. Haydutlardan bazıları

İki Çinli uşak çağırarak içerideki odaların birinden bir kanape getirtti ve babasının baygın vücudunu oraya yatırdı. Centilmen Ceof'un göğsündeki yarayı sardı ve gergin dudaklarının arasına biraz brandi akıttı. Ama o sadece inilmedi.

Beşe yirmibeş dakika kalmıştı! Meydanlıkta vurulup kalmamışsa Körn Tod şimdiye kadar epeyi yol almış olacaktı! Ama Bili'nin pek fazla merak edecek, heyecanla geçirecek vakti yoktu. Hattâ babasının başında bile beklemesi mümkün değildi. Çünkü işi vardı. Kadınlar da birer birer tezgâhın arkasından çıkarak onun yanına geldiler. İçerdekilerden yaralanmayan pek az gibiydi. Bili bir yaralıdan öbürüne geçiyor, su veriyor, yara sarıyor, tatlı teselli sözleri söylüyordu. Bütün bu müddet zarfında direk güm

güm beynine vurulmakta devam ediyordu. Ama genç kız Körn Tod'un geri döneceğinden emindi.

Beşe beş kalmıştı. Tod herhalde şimdiye kadar karargâha varmış olmalıydı... Bili dişlerini sıktı. Saatin yarısı geçmişti, ama kapı daha şimdiden gevşemeğe başlamıştı. Rezeleler ayrılmak üzereydi.

Bili artık kapıya bakamaz, kol saatine göz atamaz oldu. Düşünmek de istemiyordu. Yoksa bütün itidali, sükûneti kaybolacaktı. Bili delireceğinden korkuyordu. Körn Tod gelecekti, tabii. Ama vaktinde yetişebilecek miydi?

Ansızın kapıdaki gümbürtü ve silâh sesleri durdu. Jim Bagot,

Hayretle, "Gerilediler!" diye bağırdı. Herhalde kapıyı kıramıyacaklarını anladılar. Nerdeyse şafak sökecek!

— "Kendi kendini aldatma!" adamlardan biri tüfeğini duvara dayadı ve Bili'nin uzattığı su masrapasını kavradı. "Sağ ol, hanım kızım. — Kendini aldatma Jim Bagot. Belki de biraz nefes almak için durdular. Ama bana sorarsanız yeni bir şeytanlık hazırlıyorlar. Alvarez bu kapıyı kırınca eline neler geçeceğini biliyor." Manâlı manâlı kadınlardan yana baktı ve omuzlarını silkti.

Bu sırada Bagot ilk defa olarak kanapenin üzerinde uzanan hareketsiz vücudu farketti.

— "Ceof'a ne oldu?" diye sordu.

Bili kısaca, "Babam vuruldu," diye cevap verdi.

— "Fena mı?"

— Galiba.. Elleri buz gibi... dahilî kanama, galiba. Belki bir doktor... vaktinde yetişirse..."

Jim Bagot, "Ne" diye bağırdı. "Doktor da nerden geliyor, kız? Sen aklını mı kaçırdın?"

Bili gayet tabii bir şeyden bahseder gibi, "Karargâhtan," dedi. Mr. Tod askerleri çağırmağa gitti.

— "Ne? Nasıl? Ne zaman? Vay kâfir! Yaşasın Körn Tod!"

Etraftakiler Bili'nin söylediklerini duyunca bir müjde almış gibi sevindiler, ama bu sevinç uzun sürmedi. Meydanın karşı tarafındaki haydutlardan bir kısmı güruh-tan ayrılmış, kapıya doğru ilerliyordu. İçerdekiler yeniden ateşe başladılar, ama her ağızdan üzüntü nidaları ve hiddet küfürleri çıkıyordu.

— "Ne var?" Bili'nin sesi hâlâ sakindi fakat damarlarındaki kan donmuş gibiydi.

— "Yeni bir direk bulmuşlar; bir telgraf direğine benziyor! Doğrusu bunun sademesine hiçbir kapı dayanamaz! Artık işimiz bitti demektir!"

İçerdekiler silâhlarını kahramanca kullanıyorlardı. Ama dışardaki direk yüz kişinin hızıyla kapıya vurunca gökgürültüsünü andı bir ses çıktı. Bili kapının içeri doğru kavislendiğini ve en yukardaki sürgünün çattak kırıldığını gördü. Bir, en fazla iki hücum daha...

Bili revolverine sıkı sıkı sarıldı ve gayri ihtiyari babasına yaklaştı. Sonra ansızın başını kaldırdı ve ve kulak kabarttı.

— "Durun!" diye haykırdı. "Dinleyin! Duyuyor musunuz?"

Ona aldırış bile eden olmadı! Ama o bütün sinirleri gerilmiş olarak dışarısını dinliyordu.

Dışarda etraf ağarmağa başlamıştı. Gaz lâmbalarının ışığı artık kör birer kandili andırıyor ve sabahın ölgün beyazlığında etraftaki yorgun çehreler harap, soluk birer maskeye benziyordu. Fakat Bili bunların farkında değildi. O, şehir rüzgârlarıyla kulaklarına kadar gelen uzak bir sesi dinliyordu.

Telgraf direğinin ikinci hucumuyla kapının ortadaki sürgüsü de

(Devamı 14 üncü sayfada)

Nakleden: Serap DERMAN

Salmon basit görünümlü ve mütevazı bir oteldi. Bununla beraber Londra'ya gelen bazı mühim şahsiyetler ekseriya orada kalmayı tercih ederlerdi. Meselâ meşhur piyanist Pierre Bonetti bunlardan biriydi.

Pierre asrın en büyük virtüöz'uydu ve çok kıymetli müzisyenler bile adını daima saygı ile anarlardı. Gazetecilerin ve hayranlarının rahatsızlık verici ziyaretlerinden hiç hoşlanmayan Pierre Bonetti, yalnız kalıp başını dinlemek isterdi. Debdebe meraklısı ve zevk düşkünlü bir adam değildi çünkü. Her sene Salmon'a gelip bir ay kalır ve kendisi yokken odasının başkalarına kiralan-

mamasını temin etmek maksadiyle de odanın bir senelik ücretini birden öderdi. Pierre Bonetti ve Mrs. Salmon gayet iyi iki dosttular. Pierre daha şöhretin zirvesine erişmeden önce buraya geldiği zamanlar, içinde kırk bir piyano bulunan arka odalardan birinde kalır, karnını da uskumru balığı yiyerek doyururdu. Sonraları otelin en güzel odasına geçirilmişti ve artık kendisine bala yerine Crepes Suzette adındaki şarapta pişirilmiş nefis tava çöreği ikram olunuyordu. Ağzının tadını bilen tanınmış piyanistin Crepes Suzette'i medhüsena etmesi de otel için en büyük iftihar vesilesi olmuştu.

Pierre gittikten sonra Mrs. Salmon, bu lütfun kendilerinden esirgenmemesi için yalvaran küçük müzisyenlere, üstadın odasını gururundan kabarak gösterirdi. Bu iltifatı, oğlu Harold'dan da esirgemezdi tabii...

Annesinin sözlerine bakılırsa on altı yaşında olan Harold'un müziğe karşı büyük bir istidadı vardı ve kadın oğlu sayesinde bir gün Salmon isminin ebediyen yaşayacak kadar yükseleceğine inanıyordu.

Mrs. Salmon, Harold'u muntazaman her gün dâhihinin odasına götürür ve mütemadiyen adamın parmaklarındaki ilâhî kuvvetten, asaletinden ve uskumru balığından Crepes Suzette'e yükselişinden bahsederdi. Çocuk aynı sözleri defalarca dinlemekten bıkmıştı artık.

"Eğer çalışırsan, Harold, bir gün sen de onun gibi olabilirsin."

Harold isteksiz bir sesle cevap verirdi: "Evet, anne." ve bu hali kadının gözünden kaçmazdı.

"Ne o, büyük adam olmak istemi yor musun yoksa?"

"Tabii istiyorum."

"Ondan, seni bir kere dinlemesini rica edelim belki de talebesi olmanı kabul eder."

Harold bundan şüphe etmek cesaretini bile gösteremez ve başını sallardı. Halbuki büyük Bonette hoca değil bestekârdı.

Mrs. Salmon kendine güvenen bir tavırla: "Sen bu işi bana bırak, derdi. Ona ancak benim sözüm geçer."

Harold, annesinin bu ısrarından hiçbir şey anlamazdı. Zira hissiz, ahmak ve tuhaf bir çocuktur. Müzik neredeydi, Harold nerede. Allah onu bambaşka işler görmek için yaratmıştı. Nitekim çok geçmeden otelin Crepes Suzette gibi gibi spesiyaliteleri üzerinde ihtisas kesbederek mutfaka nezaret etmeğe başlamış ve hattâ hususî bir buluşla bu böreğin nefasetini bir kat daha artırmıştı.

Pierre Bonetti'nin İngiltere'ye doğru yola çıktığı haberi duyulur duyulmaz, Harold annesinin tavsiyesi üzerine piyano çalışmalarına hız verdi. Kim ne derse desin, bu işi kendisine mahsus bir maharetle yaptığı da şüphe götürmez bir hakikatti. Mrs. Salmon onu ürpertiler geçirerek dinler ve oğlunu Queen's Hall'ün sahnesinde görür gibi oluyordu. "Bu sene kendisini Londra'ya tanıtırsa, artık dünya turuna çıkmaması için hiçbir sebep kalmaz!" diye düşünür ve gözleri saadet yaşlarıyla dolardı.

Nihayet büyük piyanist geldi. İri yarı, hantal, bir adamdı. Kükrer gibi gülerken, bütün binayı saran bir sesle Mrs. Salmon'u selâmladı.

"Bana hemen Crepes Suzette yollayın dedi. Beş taneye kadar yolu var. Sizin memleketin havası insanın iştahını açıyor doğrusu."

Ve börekleri yedikten sonra gözlerini yuvarlayarak sordu:

"Kim yaptı bunları?"

"Oğlum Harold. Onu hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Şu piyano çalan çocuğu mu? Evet."

"Şimdi mutfakta çalışıyor. Onu hiç dinlemediniz herhalde, Mr. Bonetti?"

Mrs. Salmon kekeleyordu, şişman yüzü kıpkırmızı oldu. Ondan istiyeceği şeyin büyüklüğü kadını korkutuyordu ama ne olursa olsun, Harold'un ve kendi hayallerinin hatırı için bunu söylemeliydi. "Fevkalâde çalışıyor, diye devam

Rod Cameron

Hayatı 7 Aralık 1910'da Kanadanın Alberta şehrinde doğdu. İlk hevesi Kanadanın meşhur atlı polislerine katılmaktı. Ama büyüdükçe bu fikrini değiştirdi ve artist olmağa karar verdi. Ve bu niyetle New York'a gitti. Artist olmayı istemenin artist olmaktan kolay olduğunu çabuk anlayan Rod az zamanda aç kalarak Hudson nehrinin üzerindeki tünellerden birinde işçilik yapmağa başladı. Para biriktirdi. ve bu sefer Hollywood'a gitti. Hollywood'da da New York'daki gibi talihsizlikle karşılaştı ve bu sefer portakal bahçelerinde çalışmağa başladı.

Filmleri

Portakal toplama mevsimi sona erince Rod bir mühendisin yanında iş buldu. Mühendis onun beslediği artistlik arzusunu yakın zamanda öğrendi. Bu adamın bir prodüktör tanıdığı vardı. Hemen bu tanıdığa bir tavsiye mektubu yazdı. Tavsiye mektubunu alıp prodüktöre koşan Rod Bette Davis'in The Old Maid filminde bir role seçilince en çok kendisi şaşıtı. Ondan sonra erkek şahsiyeti ve yakışıklılığı ile derhal gözü çeken Rod daha ziyade kovboy filmleriyle meşhur oldu. Yvonne de Carlo ile çevirdiği filmler hâlâ akıllardadır.

Hususiyetleri

Asıl adı Roderick Cox olan Rod uzun boylu, iri yarı bir erkektir. Bir zamanlar çapkınlığıyla meşhurdu. Ella Raines ve Yvonne deCarlo ile ateşli birer aşk macerası yaşadktan sonra evlendi, bir de

kızı oldu.

etti. Tabii sizinle mukayese edilmez ama. Acaba.... Şey... Harold'u bir kerecik dinlemek lütfunda bulunur musunuz?"

"Tabii saat dokuzda odama gelsin."

Dünyalar Mrs. Salmon'un olmuştu.

Hemen mutfaka koştu ve şaşkın şaşkın yüzüne bakan oğluna sarılıp onu bir öpücük yağmuruna boğarak: "İşte, yavrum, dedi. Artık seni şöhrete ulaştıracak merdivenin ilk basamağına adım attın demektir. Asrımızın en büyük dâhisi, Üstad, Pierre Bonetti, seni dinlemeyi kabul etti. Âsâbına kâkim ol emi?"

"Bunda sinirlenecek, korkacak ne var, anlamıyorum, anne. O da bizim gibi bir insan, beni yiyecek değil ya..."

Saat dokuzda, Bonetti'nin odasının altındaki salonda bekleyen Mrs. Salmon Harold'un muktadir parmaklarının tuşların üzerinde dolaştığını işitti. Biraz sonra da içli bir sonatın sihirli ve kalbe hitabeden nağmeleri eski binayı dolduruyordu. Sahiden duyarak ve güzel çalışıyordu.

Nihayet müzik durdu ve konuşmalar

duyuldu. Eşsiz Pierre Bonetti'nin heycanla yükselen sesi kadının yaralı bir kuş gibi çarpınan yüreğine su serpti. Demek ki üstad, oğlunu beğenmişti.

Merdivenleri dörden dörden atlayarak üst kata çıkan Msr. Salmon, odanın içinde bir bomba gibi patlayarak: "Ah Mr. Bonetti!.. diye haykırdı. Öyle mesudum ki bilerseniz. Ondaki yüksek kabiliyeti sezdiniz değil mi?"

"Tamamiyle, madam. Kendisiyle bir anlaşma bile yaptık."

"Yani... Yani onu bütün dünyanın takdiriyle bahsedeceği meşhur bir piyanist yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Meşhur olacağı muhakkak, Mrs. Salmon. Bunu vadediyorum. Fakat piyanist olarak değil. Oğluntzun parmaklarında ilâhî bir kudret olduğuna ben de inandım. Ama bunu ancak Crepes Suzette yaparken kıymetlendirebiliyor. O ne fevkalâde, ne ne leziz böreği öyle, Madam... Kendisi teklifimi kabul etti. Eğer siz de onun ahçım olmasına müsaade ederseniz minnettarınız olurum."

Bir Dakika! Mühim bir Haber Veriyoruz:

Türkiye Yayınevi
size yıllardır
beklediğiniz
haftalık
mecmuayı
hazırlıyor.

Bu mecmua

HAFTA

olacaktır

Blackie'ler senelerdenberi evliyidiler ve ayrı yarı odalarda yatıyorlardı. Fakat canları istediği zaman aradaki kapıyı açarak, soyunup yatağa girinceye kadar birbirleriyle konuşurlardı.

O akşam da dar kombinezonu-nu sırtından çıkarmaya çalışan ka-dın, kocasına seslendi.

«Procter'lerin bu gece sokağa çıkıp bizi evde yalnız bırakmaları iyi olmadı gibi geliyor bana.» Güzel ses endişeliydi.

Henry: «Ne ehemmiyeti var, sevgilim. diye cevap verdi. Biraz başımızı dinleriz, fena mı. Hem burada...»

Karısı sözünü kesti: «Evet ama şu alt kattaki kıymetli elmas-ları düşündükçe aklıma kötü kötü şeyler geliyor.»

Adam: «Gülünç olma, Ethel! dedi. Onları yarın sabah kasadan çıkarıp hemen Düseşe götüreceğim. Hem elmasların bu gece burada olduğunu bizden başka bilen yok ki.» Ve pijamalarını giyip kadının odasına geçti, onu omuzlarından tutarak metin olmasını tavsiye edercesine sarstı. Çok sevisirler ve hiç kavga etmezlerdi.

Henry devam etti: «Elmasları eve getirdiğimi sana söylemekle belki de hatâ ettim ama, kadın-ları bilirim ve sen onların mevcu-diyetlerinin farkına varınca bu zevkli temâşadan seni mahrum ettiğim için belki de bana kızacak-tın. Şimdi bunu düşünme artık. Yorgun da görünüyorsun. Bir an evvel yat, sevgilim!»

Ethel: «Ne olursun, kocacığım, diye yalvardı. Bu akşam tuhaf bir his var içimde, sinirlerim çok bo-zuk. Yanımdan ayrılma...»

Henry güldü: «Çocukluk edi-yorsun. Kapıyı her zamanki gibi aralık bırakırız, olur biter!» ve onu şefkatle öperek ilâve etti: «Bu ko-nuşma bana gelecek hafta bir mü-tehasssıla randevum olduğunu ha-tırlattı. Belki de derdime bir çare bulabileceğini söylüyor.»

Kadın şaşırarak: «Ne derdi?» diye sordu, sonra birdenbire Hen-ry'nin ne demek istediğini anlıyarak gülmüştü:

«Şimdi de sen çocukluğa başla-dın. Bundan sanki mühim bir şey-miş gibi bahsetmen çok lüzumsuz.»

Adam: «Tabii mühim, diye ısrar etti. Başkalarını rahatsız etme-ğe ne hakkım var benim?.. Haydi canım, gözlerini kapa da uyumağa çalış. Saat on bir buçuğa geldi.»

Karısını korkutan ihtimal Hen-ry'nin aklından bile geçmiyordu. Zaten genç ve zengin Warminsten Düsesine satılan kıymetli taşların ona teslim edilmiş olduğundan, bir kaç iş arkadaşı müstesna, hiç kim-senin haberi yoktu. Bu yüzden çok müsterihtti.

Aradan saatler geçti ve birden-bire irkilerek yatağın içinde doğru-lan Henry, böyle anı olarak uyan-masının sebebini keşfetmek için dikkat kesildi. Odanın içi zifiri ka-ranlıktı, karısının hafif ve munta-zam nefeslerinden başka hiç bir ses de duyulmuyordu. Derken kulağına gayet hafif bir gürültü çaldı. A-şağı katta yere bir şey düşmüştü sanki, «Belki de Procter'ler şehirden döndüler!» diye düşündü ama bu ihtimal ona pek zayıf görünmüş olmalı ki yavaşca çıkıp yataktan çık-tı ve karısını uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak ilerle-di.

Merdiven başına geldiği zaman oturma odasındaki lâmbaların ya-nık olduğunu farkederken tüylerinin di'ken diken olduğunu hissetti. En küçük bir ses bile çıkarmamaya çalışarak alt kata indi.

Yanına silâhını almayı unutmuş-tu, fakat şimdi artık geriye dön-mesi imkânsızdı. Biraz daha yak-laştı ve o zaman içerde, yüzlerin-den niyetlerinin hiç de iyi olmadığı

Faydalı Hastalık

Nakleden: Semih DEMİRCİ

anlaşılan üç yabancının durduğunu gördü.

Karısının uykusunun bozulma-sını istemiyordu. Onun için sessiz-ce içeriye kaydı ve kapıyı kapadı. Bu esnada küçük bir çitirdi çıktı ve bunu duyan meş'um suratlı üç kişi şimşek gibi dönerek onunla yüz yüze geldiler.

İçlerinden birisinin cebinden bir tabanca çıkarmasıyla, onu Henry'nin göğsüne dayaması bir oldu. El-lelerinin bomboş olduğunu düşün-en zavallı tüccar, bu manzara karşı-sında neredeyse gülecekti. Fakat vaziyet görüldüğünden de daha cid-

diydi. Zira adamlar kasanın başına toplanmışlardı. Demek ki tahmin-lerinde yanılmıştı ve elmasların e-vinde olduğunu, başka bir takım kimseler de öğrenmişlerdi.

Eli tabanca adam riya dolu bir yumuşaklıkla sordu:

«Düseşe götüreceğiniz kıymetli taşların şu kasada olduklarına şüp-he yok. Şimdi, canınızı kurtarmak ve bizi de kızdırmamak isterseniz bize yardım edin. Hem evde kari-nızdan başka kimse olmadığını da biliyoruz. Haydi bakalım!..»

«Haklısınız, söylediklerimizi yap-maktan başka çare olmadığını ben

Ve sırtında geceliği olan karısının eşikte belirdiğini gördü.

ŞANS * BÖYLE * OLUR

Trenin kalkmasına bir iki dakika vardı. Eduard bile bile ekspres yerine posta trenini seçmişti. Ne acelesi vardı? Hududu geçmişti. Artık San Jose'den Los Angeles'a ka-darki yolculuğun mümkün mertebe uzamasını istiyordu.

Trene bindi, arandı, boş bir kom-partıman bulunca girip pencerenin kenarına yerleşti. Sigarasından derin bir nefes aldı düşünmeye başladı. A-caba şimdiye kadar kaç kilometrelik yol almıştı?.. Bu hayattan adama-kıllı bıkılmıştı. Boyuna kaçıyordu. Baş-lıca meşgalesi oradan oraya firar et-mekti. Kasayı kırıp içindeki bütün paraları asırarak sıvıştıği gündenbe-ri o şehir senin, bu şehir benim dola-şıp duruyordu. Ne diye seytana uyup bu işi yaptığını, kendi de bilmiyordu. Ne zoru vardı. Langham ticarethane-sinde veznedardı. Beş sene kadar bu-rada çalışmıştı. Maaşı dolgundu. Sonra her bakımdan da iyi muamele görü-yordu. Fakat bir gün kasadaki bütün paraları cebine indirmiş kaçıp gitmişti; trene binip hududu geçmişti. Fakat Eduard şunu bilmiyordu. Hududu geç-mişti ama Amerikan polisinin kükmü-nün geçtiği bir bölgede idi. İşte bunu öğrendiği zaman rahatı kaçtı. Şimdi ne yapacaktı? Böyle devamlı bir su-rette korku içinde yaşamasına imkân yoktu. En iyisi bir trene atlayıp da uzaklara gitmekti. Sonrası için allah kerim...

Trenin tiz düdüğü ile daldığı â-lemden silkinip uyandı. Pencereden dışarıyı seyretmeğe başladı. İnsanlar koşuyor bağırıp çağırıyorlardı. Tren harekete geçerken kompartımanın ka-pısı açıldı, içeriye nefes nefese genç bir adam girdi. Eduard, adamı şüp-heli bakışlarla süzdü. Hemen hemen aynı yaşta idiler. Yani adam otuz beş yaşlarında kadar vardı. Üstü başı temizdi. Yüzü Eduard'a hiç de yaban-cı gelmiyordu. Acaba onu bundan ev-vel nerede görmüştü. Adam Eduard'a başı ile hafifçe bir selâm verdi. Son-ra bavulundan bir mecmua çıkarp okumaya başladı. Bu adam bir polis hafiyesi değildi, fakat ya bu tanıdık yüz?..

Nakleden: Leylâ BEKEM

Eduard birden beyninden vurul-muşa döndü. Bu yüz tıpatıp kendi yü-züne benziyordu. Ne tuhaf? Koca Ame-rika'da birden karşısına bir benzeri çıksın! İnsanlar çift yaratıklararmış, derler. Meğer ne kadar da doğruymuş! Ne tesadüf, ne bulunmaz şansı bu?.. Ah bir şu gencin hüviyetini eline ge-çirebilse, ondan sonra ne rahat ede-cekti? Bir yere yerleşir, çaldığı para-larla bey gibi yaşardı. Fakat adamın hüviyet cüzdanını nasıl eline geçire-cek?..

Eduard bunu düşündükçe titre-meğe başladı. Alnında iri iri ter ta-neleri birikmişti. Adam bütün bun-lardan habersiz elindeki mecmuayı okumakla meşguldü. Nihayet başını kaldırıp Eduard'a baktı sonra elinde-ki mecmuayı bir kenara bırakarak:

— Ne saçma? dedi. Polis roman-larını sever misiniz?

Eduard şaşırdı. Bir şey söylemek için ağzını açtı fakat vazgeçip tekrar kapattı. Adam konuşmaya devam etti:

— Beş vakit geçirmek için oku-yorum ama aslında sevmem. Çünkü hakikatte polis yüz vakanın doksan dokuzunda mağlup oluyor. Polis ro-manlarında ise adamlar ne yapıp yapı-yorlar sonunda suçluyu yakalıyorlar. kodese tıksıyorlar. Maamafih bu ro-manları okumalı. Zira sizin benim gibiler suçlunun ergeç yakalanacağına kanaat getirip teselli bulurlar.

Eduard hayret ve korku ile a-damın söylediklerini dinliyordu. Bu adamın niyeti neydi? Bütün bunları sadece bir şeyler söylemiş olmak için mi söylüyordu? Yahut başka bir kas-tı mı vardı?

Biden vagonlar sarsıldı düdük-ler acı acı öttü. Eduard:

— Ne var ne oluyoruz? Diye ba-ğırdı.

— Çarpıştık, yere yatın... Adam daha lâfını bitirmemişti ki müthiş bir patlama duyuldu. Eduard havaya fırladı ve başını olanca kuvvetiyle pencereye çarptıktan sonra kendin-den geçti.

de anladım.» diye cevap veren Henry sakın bir tavırla duvara gö-mülü olan kasanın yanına gitti ve parmaklarını yuvarlak levhanın ü-zerinde bir müddet dolaştırdıktan sonra kapağı açtı. Tam elini içeri-ye sokarken kuvvetli bir kol omu-zundan yakalılarak onu bir kaç a-dım geriye fırlattı.

«Oraya yaklaşma! İçindekileri biz de çıkarabiliriz.»

Fakat şimdi Blackie'nin sağ e-linde küçük bir tabanca vardı ve arkalarını dönerek kasanın önüne gömelmış olan hırsızlar onun sesini duyunca şaşkınlıktan handiyse kü-çük dillerini yutacaklardı.

Adam: «Baylar! dedi. Beni bu içi dolu silâhı kullanmaya mecbur etmeden, hemen evimi terketmenizi istiyorum. Vazifem icabı iyi bir ni-sancı olduğumu da hatırlarsanız u-marım, ki beni kırmaz ve bu suretle yukarıda herşeyden habersiz uyuyan karımın da ehemmiyet-siz bir hâdise yüzünden rahatsız olmasına sebebiyet vermezsiniz.»

Hırsızlar yüzlerini ona çevirerek ellerini yukarıya kaldırdılar. Tam o sırada Henry karşısındaki ayna-dan oda kapısının ağır ağır açıl-dığını ve sırtında gecelik entarisi olan karısının büyümüş gözlerle e-şikte durduğunu gördü. Kadının yü-zü sapsarı olmuştu.

«Oh, Henry! diye atıldı. Sana bir şey yapmadılar ya?»

Tüccar derin bir nefes aldı. Et-hel'i oraya Allah göndermişti san-ki. Gerçi elinde tabancası vardı a-ma karşısındakiler üç kişiydiler, bakışlarından da buradan kurtul-mak için herşeyi göze aldıkları bes-belliydi.

Başını çevirmeden cevap verdi: «Korkacak bir şey yok, sevgilim. Sen şimdi hemen polise telefon et. Ben burada bekliyorum, zira bu he- (Devamı 14 üncü sayada.)

Bir müddet sonra kendine geldi-ği vakit vagonun yanmakta olduğ-u-nu gördü. Etrafı kesif bir duman kap-lamıştı. Eduard elini başına götürdü kaçıyordu. Ama yine de ucuz kur-tulmuştu. Birden hatırına biriz önce karşısında oturan adam geldi. Gözle-rini açtı, dumandan gözleri yanıyordu. Dikkatle bakınca kapının dibinde ko-ridorda, yerde yatan adamı gördü. Güçlkle yerinden kalktı adamın ya-nına geldi, cömeli baktı. Adam başı-nı okadar şiddetle çarpmıştı ki derhal ölmüştü. Eduard acele kendi cebinden nüfus cüzdanını aldı, ada-mın cebine koydu. Onunkilerini de kendi cebine yerleştirdi. Bu arada adamın cüzdanını da kendi cebine in-dirmeyi unutmadı. Sonra koşar adımla-yla yanan vagonun uzaklaşıp gitti. Birkaç saat sonra diğer bir trenle yolcular yollarına devam ediyorlardı. Eduard artık seyahat etmekten vaz-geçmişti. Ne lüzumu vardı? Artık o Eduard Brown değildi. Renton şeh-rinde oturan yüksek mühendis Luis idi. Tren Buffalo'ya gelince bavulu-nu kaptığı gibi aşağıya atladı. Bir taksi çağırıp en meşhur otellerden birisine indi. Otelin defterine ismini kaydederken gülmüsyordu. «Şans di-ye buna derler!» diye düşündü. Eli-ne bir fırsat geçmişti. O da bu fir-sattan istifade etmesini bilmişti. Oda-sına çıkınca soyunmadan kendisini yatağın üzerine attı derin bir uyku-ya daldı. Okadar yorgundu ki....

Uyandığı vakit karşısında iri ya-rı iki polis memuru buldu. Biri:

— Seni bu kadar çabuk yakalaya-bileceğimizi ümit etmiyorduk.... dedi

Eduard yatağında doğrulmuş hayretle adamlara bakıyordu.

— Ne demek istiyorsunuz anlıya-madım?....

— Bunda anlamıyacak ne var. Renton'lu Luis Gillespie sen değil mi-sin.

— Evet benim ne olacak?

— Anlamamazlığa gelme! Ren-ton demir fabrikasından çaldığın plân-lar nerede? Casus olduğun gün gibi aşikâr. Haydi düş önümüze...

NAT PINKERTON

MORRISON HERİFİ
BAYILTI.

66

MOTORA YAKLAŞTILAR

YANAN
SIN

TEVECCÜHÜ-
NÜZ..

YERİN HAYR AŞAĞI
NİM. LORT VATE
BRUK ÇIKMIŞ
GİRECEK

AH NÖVÖS ADAMLAR!
POLİS GÖRÜNCE BU KA-
DAR SEVİNECE-
BİMİ HİÇ TAHMİN
ETMEEDİM.

KAPTAN KORMORANTIN
YARASI AĞIR.. KURTU-
LAMIYACAK.. SİZİ GÖR-
MEK İSTİYOR..

TA-
Bİİ..

POLİSTEN SORDULAR.

ALLAHA İS-
MARLADIK
GÜZELİM..
BENİ AFFE-
DECEK Mİ-
SİNİZ?

AFFEDECEK BİRŞEY
YOK.. HEM SİZ YAŞAYA-
CAKSINIZ..
BAHİSE
GİRE-
RİM.

KAPTAN KORMORANT TAN-
ŞIKAYET EDE-
CEK MİSİNİZ?

HAYIR. TEK
KUSURU FAZLA
CESUR VE CEN-
TİLMEN OL-
SUDUR.

Lort Kurtuldu.

Skotland Yard ile
Nat Pinkerton iyi
çalıştılar.

BU İŞ TE BİT-
Tİ. BÖYLE Bİ-
TİŞİNE SEVİN-
DİM. TELEFON
GALİYOR..

HABER GAZETESİ
EFENDİM.
MÜHİM VE GİZLİ
BİR HABER
VARMİŞ
SİZİ İSTİ-
YORLAR

OTELDE DİNLENİRKEN

İNSANA RAHAT YÜZÜ
YOK Kİ.. KOLUMBYA NE
ZAMAN HAREKET
EDİ-
YOR

YARIN.. MÜHİM
BİRŞEY OLUR
LONDRA'DAKİ A-
KADASLARIN
UNU

SENİ FOK ÖZLİYECEĞİM DOR-
YAN.. YAKINDA SEN DE NEV-
YORK'A DÖNECEKSİN..
İNŞALLAH İŞLERİN
YOLUNDA GİDER.

ALLAH HAYIR
LI YOLCULUK
VERSİN.
KADINLAR
LA DALGA
GEÇME.

66

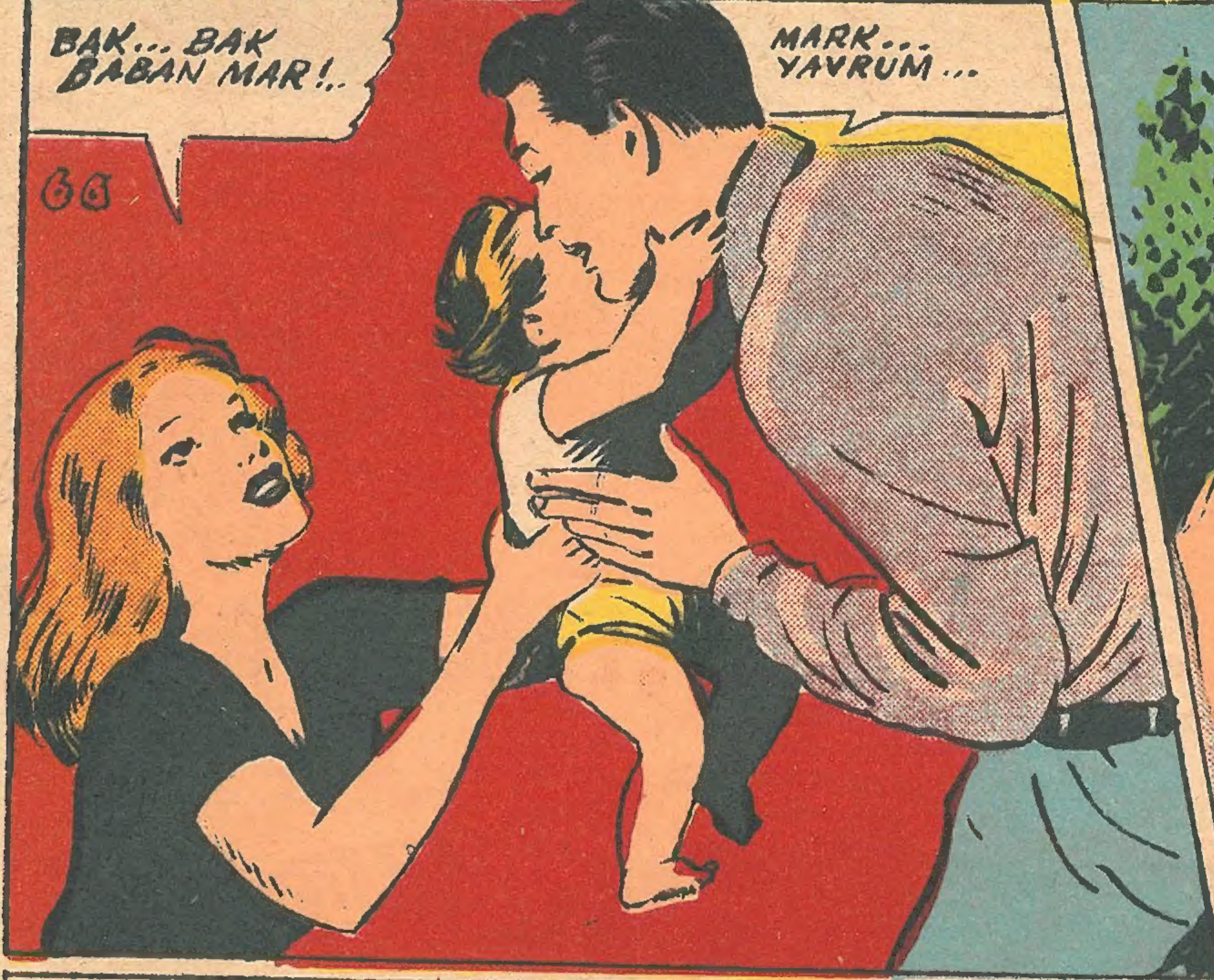
GALİBA DORYAN'IN SÖZÜNDEN ÇIKA-
CAĞIMI MORRISON. TELGRAF MÜHİM.
BELKİ DE FLÖRT ETMEK ZORUNDA
KALACAĞIM. HAYDI AŞAĞI GELDE
ANLATAYIM.

AMERİKA YOLUNDA..

VAŞİNGTONDAKİ DOSTLARIMLA
YOLCULARDAN BİRİNİN KAÇAK
ÇILIK YAPTIĞINDAN SÖZÜ
BANDAR YAKUTLARI ÇALIN-
MIŞ BUDA
NE?

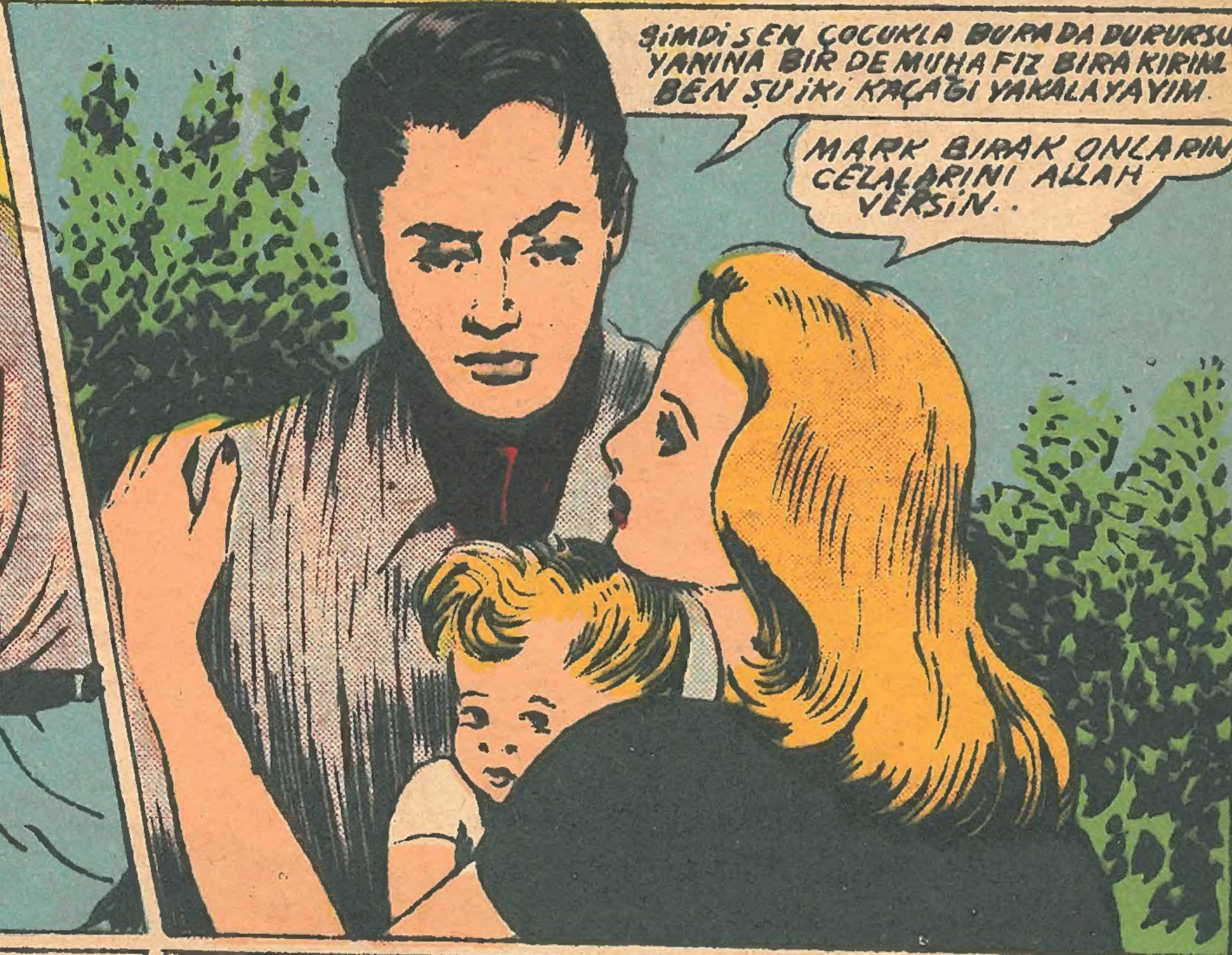
YALNIZ RUHLAR

BAK... BAK
BABAN MAR!

MARK...
YAVRUM...

68

ŞİMDİ SEN ÇOCUKLA BURADA DURURSA
YANINA BİR DE MUHAFİZ BİRA KIRIM.
BEN SUIKİ KAÇIĞI YAKALAYAYIM.

MARK BIRAK ONLARIN
CEZALARINI ALLAH
VERSİN..

HAYIR ELSA! ONLARIN BU BİZE YAPTIKLARINI FİTİLFİTİL
BURUNLARINDAN GETİRMEK LAZIM! BU DÜNYADA
BİR ADALET VAK!

KORKMA...

ANLIYORUM AMA... İSTE-
MEMKİ...

İŞTE BİR
YERLİ KAYIĞI-
NA BINMIŞLER!

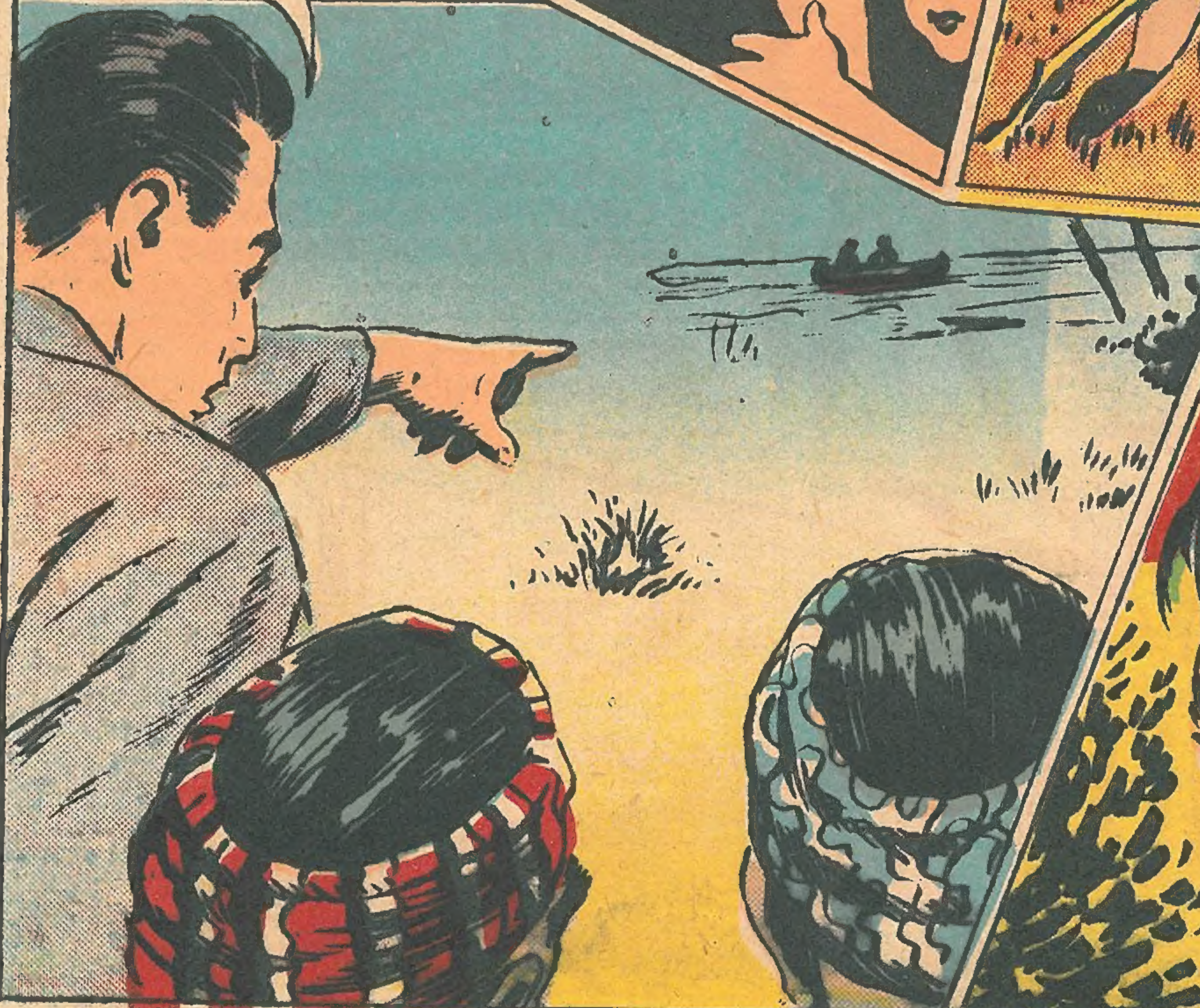

NEHRE GELDİLER VE BİZDEN
BİR SİNEVAR ATEŞ ETMEK.

GİDELİM MUHAKKAK
ONLARI YAKALAYACA-
BIZ..

ETRAFLARINI İYİCE GE-
VİRELİM ATEŞ MENZİLİ-
NE GİRİNCE BEN LATİF
GELEN EMRİ VERİRİM

FAKAT TAM O SIRADA NEHİRDEN KORKUNÇ
BİR FERYAT YÜKSELİR..

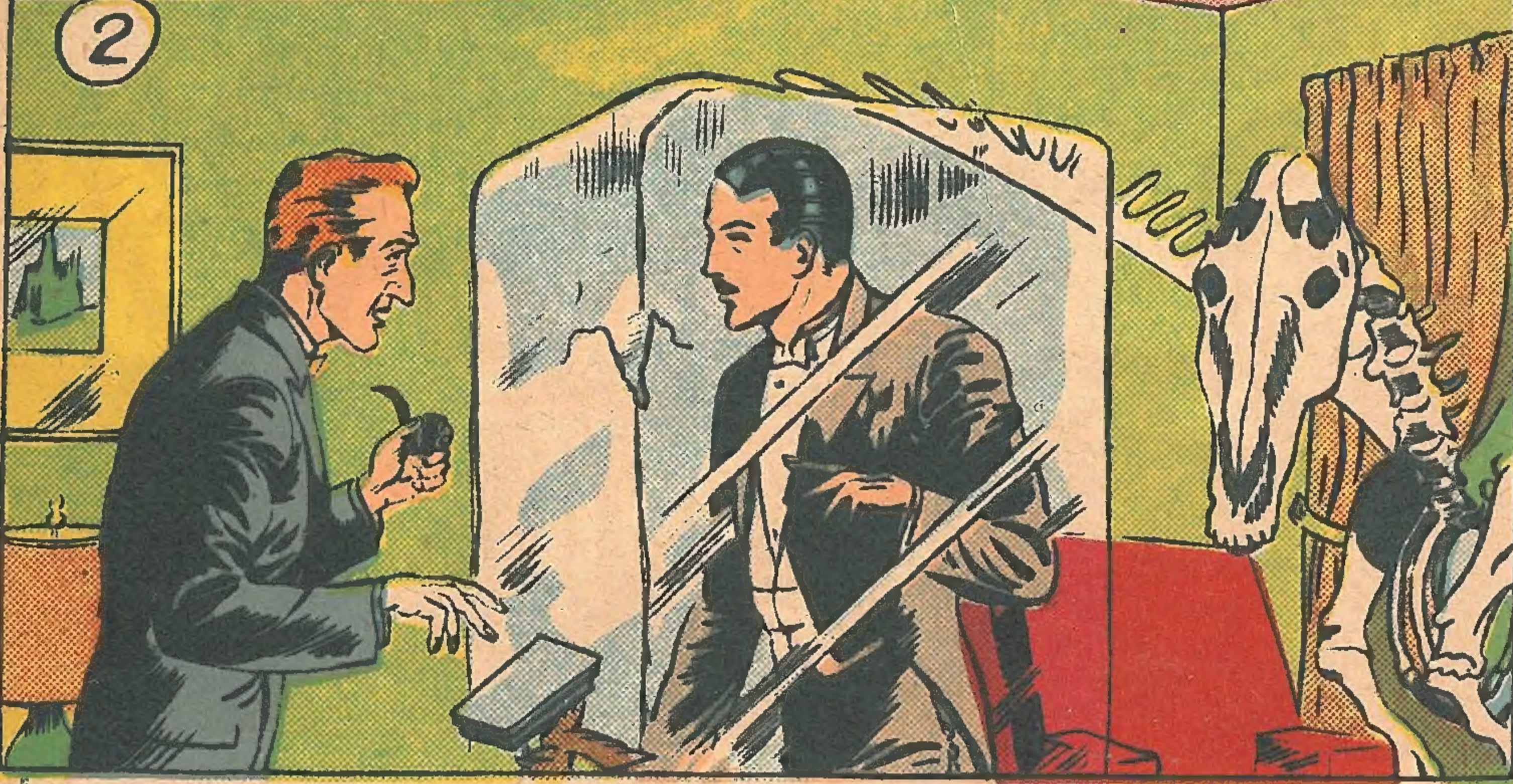
TİMSAHLARIN HÜCUMUNA UĞRA-
DILAR.

ALLAH VAR CEZA Fİ-
NALAR İÇİN..

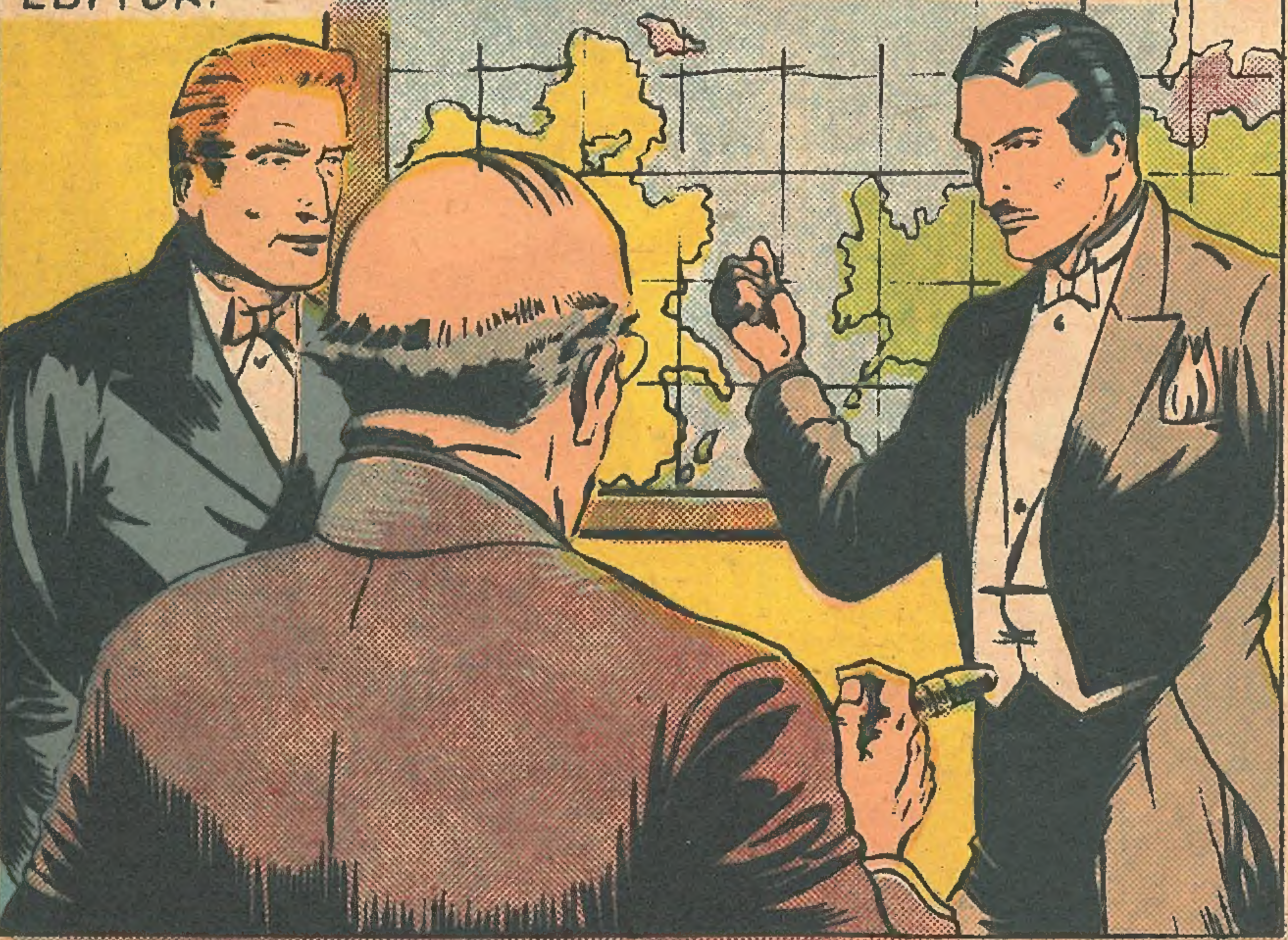
MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

MUNDEN HAYRETLER
İÇİNDE KALMIŞTIR. E-
LİNDEKİ HEYKEL YERE
DÜŞÜYOR. SİHİRBAZ
GÜLEREK.

HAKİKİ BÜZ DEĞİL. SİZİN KANATLI AT
GİBİ BİR OYLUN, MUNTEN,, DİYOR. SON-
RA SÖZÜNE DEVAM EDİYOR. "AMA SİZ
MEŞHUR BİR KÂŞİFSİNİZ. BÖYLE BİR Hİ-
LEYE NİÇİN TEŞEBBÜS ETTİNİZ?"

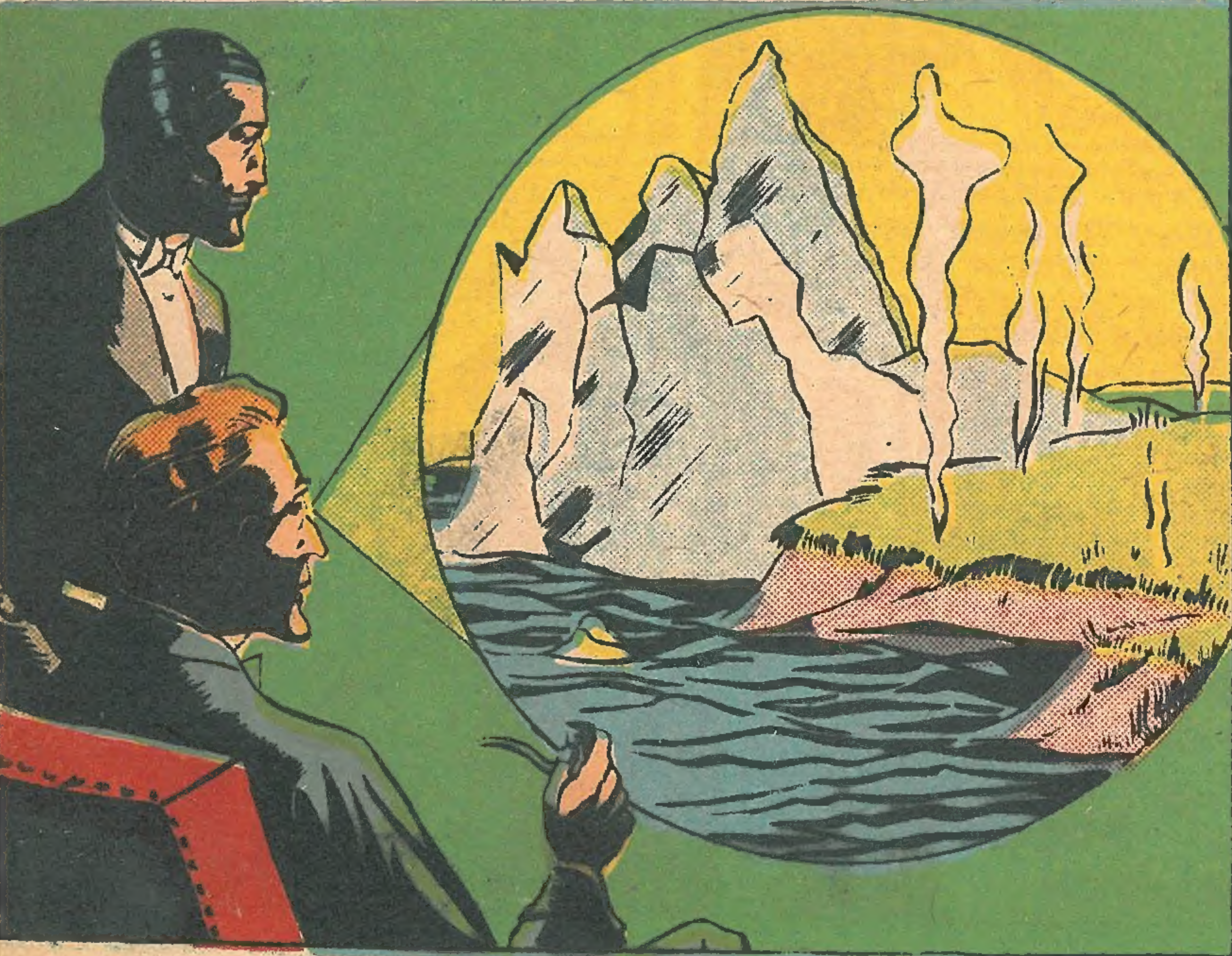
MUNDEN "BENİ AFFEDİN ÇOK MÜTEESSİRİM. AMA BU
NUN SEBEBİNİ SÖYLEYEMEM,, DİYOR. MANDRAKE
SENİN KUTUP İLLERİNE BİR SEYAHAT TERTİP ET-
MENİ İSTEMESİNDE GİZLİ BİR SEBEB VAR, BEN.
BAKALIM BUNU ÖĞRENELİM,, DİYE İLAVE EDİYOR.
MANDRAKE BİR İSARETLE KÂŞİFİ İPNOTİZMA
EDİYOR.

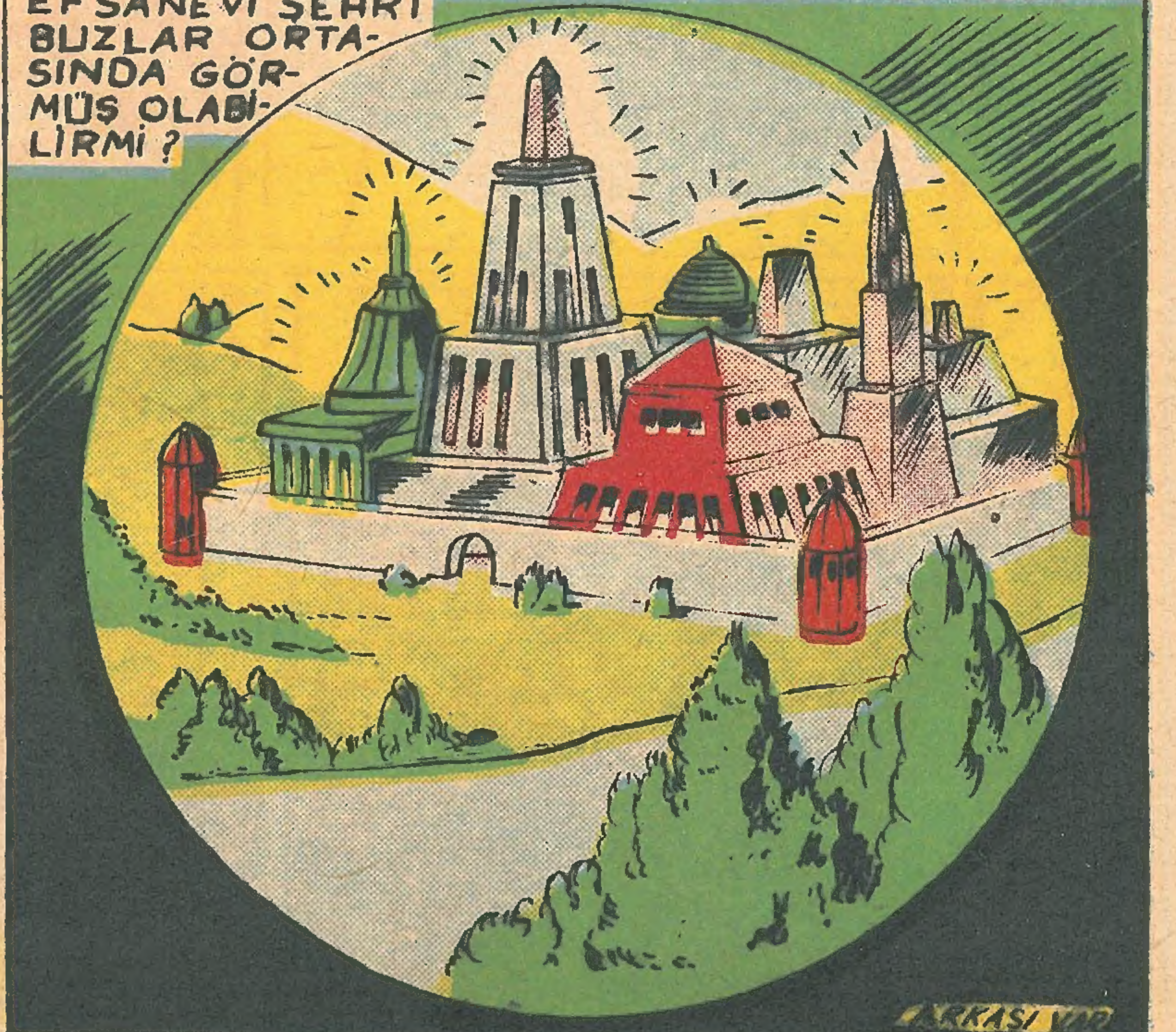
YUMUŞAK BİR SESLE "İYİ DÜŞÜN,, DİYOR. " O
SICAK KUTUP BÖLGESİNDE NE GÖRDÜNKİ ORA-
YA DÖNMELİK İÇİN BÜYÜK VE DÜRLÜST BİR ALİM
OLDUĞUN HALDE, YALAN BİLE SÖYLÜYÖR SÜN.
DÜŞÜN,,

MANDRAKENİN SİHRİ İLE MUNDENİN AKLINDAN
GEÇENLER DUVARA AKSEDİYOR. BİR TELEPATİ
SİNEMASI. MUNDENİN GÖRÜNEN DÜŞÜNCELERİ
KUTUP İLLERİNDE DOLAŞIYOR. BUHARLI BİR Çİ-
MENLİKTE DURUYOR. DUVARA GÖZ KAMAŞTIRAN

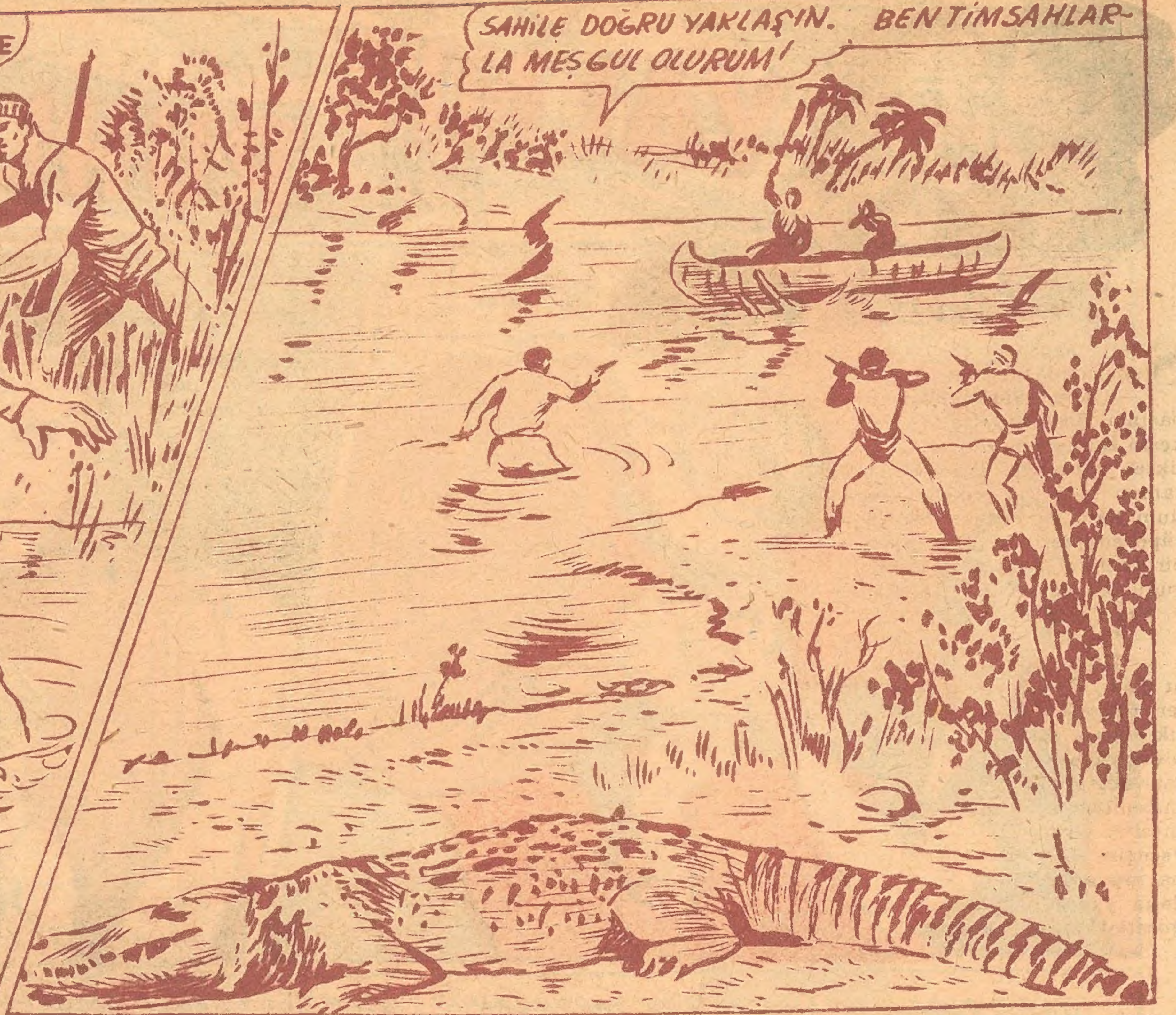
BİR HAYAL VURUYOR. MÜCEVHERLERLE YAPIL-
MIŞ BİR ŞEHİR... ACABA MUNDEN SAHİDEN BU
EFSANEVİ ŞEHİR
BUZLAR ORTA-
SINDA GÖR-
MÜS OLABI-
LIRMI?

ONLARIN BU KADAR FECİ BİR ŞEKİLDE
ÖLMELERİNE İÇİM DAYANMAZ. BİR
YAPMAM LÂZİM!

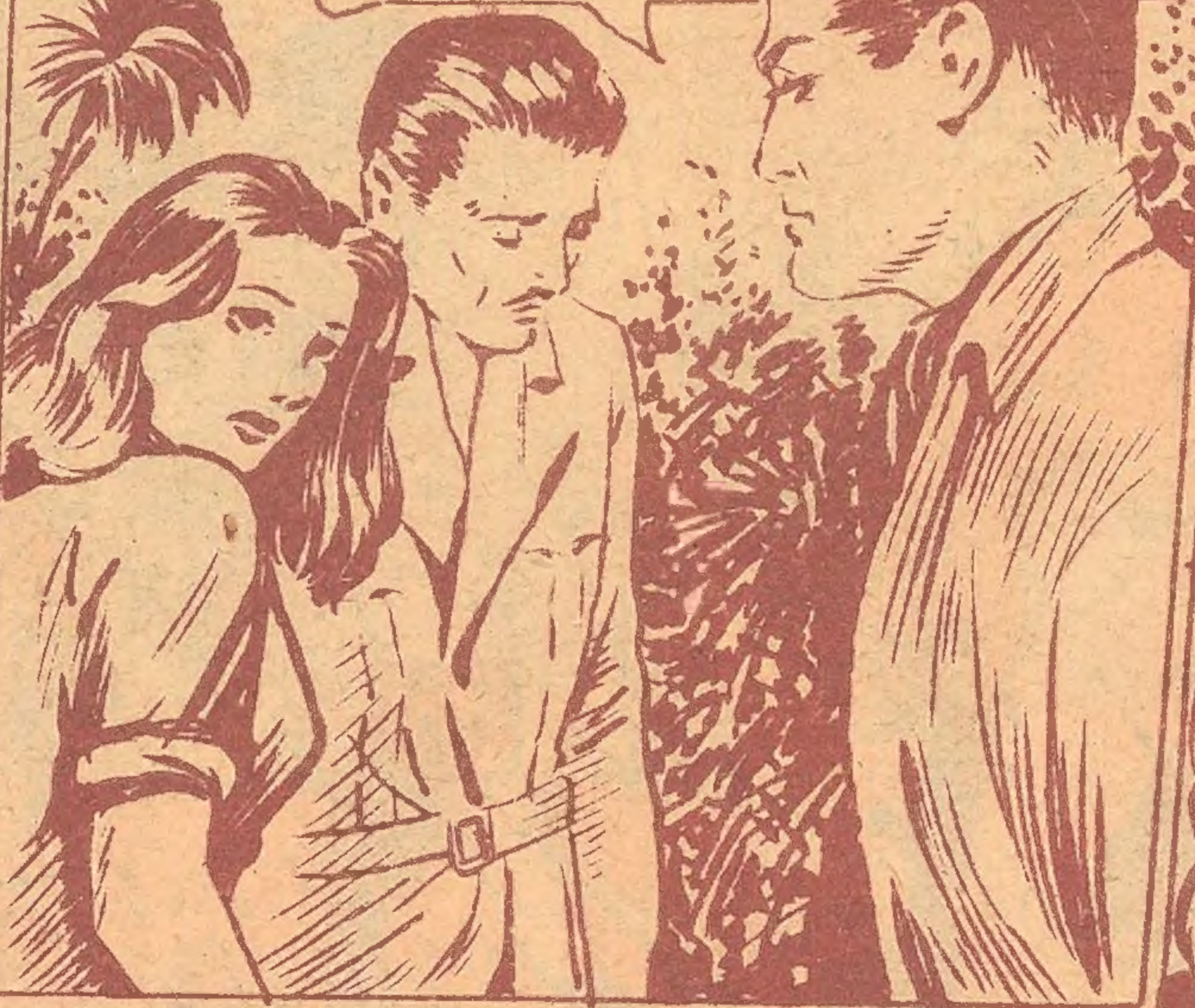
SAHİLE DOĞRU YAKLAŞIN. BEN TİMSAHLAR-
LA MEŞGUL OLURUM!

SEN BİZİM HAYATIMIZI KUR-
TARDIN MARK SANAMÜTEŞEK-
KİRİZ!

HAYDI AKŞAM OLMADAN MANİLAYA GİDE-
LİM. SİZİ ASKERİ MAKAMLARA TESLİM
EDECEĞİM. GÖRÜLECEK
BİR ÇOK HESAPLARIM
VAR!

MARK?

İŞTE GELDİM CANIM

NEKADAR KORK-
TUMUZANNET-
TİM Kİ...

ASKERİ KOMUTANLIK
VAR BİR KAC KİLOMET-
RE ÖTEDE BAYIM...

ALÂ! KÖŞ SÖYLE BİR
KAMYONETLE BİR
KAC DA MUHAFAZ GÖN-
DERSİNLER...

İŞTE ONLARIN İYİ ELLERE TES-
LİM ETTİK ELSA. NİHAyet ŞİMDİ
KENDİMİZİ DÜŞÜNMEĞE VAKİT
BULACAĞIZ!

HAYATIMIZ YENİDEN
BAŞLIYOR MARK.

ARKASI VAR.

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 16

Sevil sapsarı kesilmişti. Kadın gözlerini silerken:

— Eğer düşünebilseydim seni başıma dert etmezdim, dedi. Herkesin zannettiği gibi seni köşkle birlikte yanmağa bırakmalıydım. O zaman hem intikamımı almış olurum hem de benden en küçük bir şüphe edilmezdi. Fakat şimdi büyük bir tehlike içindeyim. Seni ve Turgutu ortadan kaldırmak lâzım.

Sevil şaşırıldı:

— Turgut size ne yaptı ki?

— Dinle beni. O babanın parasını çaldı. Onu tımarhaneye götürdüler. Oraya, ziyarete gittim. Bir aralık onunla yalnız kalmağa muvaffak oldum. Ona seni kendisine vereceğimi vadetmiştim. Okadar mazlum ve masum hali vardı ki. Buraya gelmesini, parayı sakladığı yeri söyleyeceğini bildirmesini anlattım. Buna muvaffak oldu. Yeni bir delilik daha yapım. İki doktor kendisini gözetlerken onu kaçırdım.

Sevil titreyordu:

— Öldürdünüz mü?

— Hayır. Onu buraya, mahzene getirdim. Bir tarafa kapattım. İlk aklıma gelen ikinizi, birkaç gün için bir odaya kapatmak, birbirinizi doya doya sevmenize fırsat vermek.

— Sonra?

— Sonra bütün pencereleri demir parmaklıklarla örülü olan köşkün içine yer yer benzin dökerek yakmak, böylece bu ıstıraba bir nihayet vermek.

— Onu da yakmağa kalbiniz razı oluyor, değil mi?

— Bilmiyorum Sevil. Şu var ki benden ve bu köşkten şüpheleniyorlar. Hiçbir iz bırakmadan çekilip gitmek lâzım.

— Ne garip bir insansınız! Bir kedi fare ile nasıl oynarsa, siz de benim hayatımla öyle oynuyorsunuz. Fakat bütün bunlara rağmen ben sizden nefret edemiyör, âdeta size karşı bir acıma ve sevgi duyuyorum. Size yalvarırım Macide abla, hiç olmazsa Turgudun canına dokunmayınız. O erkekitr. Nihayet beni unuttur, akli başına gelir.

Kadın inanılmaz bir sükûnetle:

— Onu çok mu seviyorsun? dedi. Sevilin gözleri yeniden yaşla doldu.

— Ölülerin, ölüme mahkûm olanların sevgisi olur mu? Ben elinizden kurtulamıyacağımı anladım. Onu olsun bırakmanızı rica ediyorum.

Siyah Maskeli Kadın bir şey söylemeden çıktı, gitti. Fakat beş on dakika sonra kapının arkasında sesi duyuldu:

— Sana Sevil vereceğimi vadamıştım Turgut. Haydi gir içeriye, sevdiğin kız seni bekliyor.

Kapı açıldı ve zayıflamış yüzü, perisan kıyafetiyle Turgut içeriye girdi. Kapı arkasından çekilerek kapatıldı ve anahtar kilidin içinde döndü.

Üzerine atılan ve yüzünü, gözünü doya doya öpen Turgutu sakinceleştirmek pek güç oldu. Delikanlının bakışları bile değişmiş, gözbebekleri matlaşmıştı. Birbirini tutmıyan sözler, söylüyor, mânasız yere yalvarıyor, sonra ağlıyordu. Dimağındaki muvazenesizlik her hareketinden belliydi.

Saatlerden sonra kapı açıldı. Siyah Maskeli Kadın kapının eşiginde belirdi. Titrek bir sesle:

— Kozadan çıkan kelekler derhal kendilerine bir eş bulur ve bir iki saatlik ömürlerini birbirlerinin kucağında, dudak dudağa bitirirler. Ölüm bu şekilde onlar için daha tatlı olur. Fazla nazlanma ve vaktini boşuna geçirme Sevil. Çünkü belki sen de son saatlerini yaşıyorsun. Senin için yanıp tutuşan bu delikanlının da görüp göreceği rahmet budur. Ondan kendini esirgeme.

Kapı yine kapandı. Mahzen derin bir sükûnete büründü. Yarı mecnun delikanlı bu sözleri tamamiyle anlayamamıştı. O sevgilisine kavuşmak ve onun yanında bulunmaktan derin bir haz duyuyor, sarhoş gözlerle bakıyordu.

risi bahçeye girerek kapıyı çaldı.

Kapıya inen Kâmuranın babası semtin bekçisini hemen tanıdı:

— Hayrola İbrahim, dedi.

— Beyefendi, sizden bazı malumat almak istiyorlar.

— Böyle gece yarısı mı?

— İş pek aceledir efendim. Bilhassa küçük hanımefendiden bazı şeyler sormak istiyorlar. Gelenler emniyet memurlarıdır.

Sakin semtteki bu sesler bitişik köşkten de duyulmuş ve orada bir elektrik yanmış, daha sonra Orhan, hisanlının evindeki vakitsiz gürültüden kuşkulananak hemen koşmuştu. Bu sırada Kâmuran kendisine sorulan suallere cevap veriyordu:

— Evet, evvelsi gün Rıdvan Nafiz'in metrük bahçesinde araştırma yapılırken, ayazmanın önünde, yarı

na adını takmış. Paşanın ölümünden sonra, bilhassa bizler onun asıl adını söylemeğe başlamışız. Bir kulak dolgunluğu.

— Fakat bu bayanın asıl adı Mehpâre imiş.

— Olabilir efendim. Paşa biz pek küçükken ölmüştü. Yalnız annem pek küçükken ölmüştü. Yalnız annem ve babam paşanın bayanından bahsederken Mehpâre derlerdi. Mehpâre o'sun Macide olsun aynı bayandır.

Memur Kâmuranın babasına ve annesine de sordu. Asıl ismin hangisi olduğunu onlar da pek tayin edemediler. Bundan sonra sualler değişti:

— Siz, buralarda bir siyah maskeli kadın hayaletinin dolaştığını görmüşsünüz.

— Gördüm efendim. Görünce de krkudan bayılmışım. Sonra ikinci bir defa gördüm. O zaman profesörle asistanı da vardı ve onlar da gördüler.

— Seklini tarif edebilir misiniz?

— Ne bileyim, uzun boylu, gayet yakışıklı endamlı, çok kıvrıcık siyah saçlı bir hayalet. Yüzünde balolarda kullanılan kadife maskeler gibi bir maske var. Elbisesi dar ve vücudüne yapışacak gibi. Onu Orhan da gördü. Hatta böyle bir şeyin olmayacağını iddia eden bir misafir doktor da görerek korkudan bayıldı.

— Kızım her türlü duyguyu bir tarafa bırakarak söyleyiniz bana. Bu siyah maskeli kadınla Bayan Mehpâre arasında bir benzeş, yani biçim, boy bos bakımından bir uygunluk var mı?

Kâmuran kıpkırmızı kesildi ve sonra rengi soldu:

— Bütün bu semtte yaptığı iyiliklerle ün almış, gayet iyi yürekli, sinirli, hasta bir kadından nasıl şüphe ediyorsunuz efendim.

Kâmuranın babası söze karıştı:

— Müdahalemi mazur görünüz Beyim. Şu noktayı açıklamak isterim. Kâmuran Bayan Macideyi çok sever. Çünkü hakikaten pek iyi yürekli ve hayırsever bir hanımdır. Birlikte gider, fakirleri bulur, veya hayır cemiyetlerini dolaşırlar. O zavallı çocuk, Sevil de bu kadını pek severdi. Üçü birlikte dolaşırlardı. Zaten Mehpâre hanım hemen hemen onlardan başkasiyle konuşmaz. İşte bu bakımdan kızım onun aleyhinde olacak bir söz söylemekten mutlaka çekinecektir.

Memur gülümsedi:

— Bu acayip siyah maskeli kadını görenler onun Bayan Mehpâreye tamamiyle benzediğini söylüyorlar. Hatta Bay Orhan bir ressam olduğu için bir defa gördüğü bu hayaletin resmini bile çizivermiş. Her ne ise. Biz de kendisinden şüphe etmekte değiliz. Yalnız, elimizde bazı izler var. Bunların üzerinden yürümeğe mecburuz. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.

Dört kişi holden ayrıldı. Memurun:

— Köşkte arama yapmamız lâzım, dediğini hepsi duydu.

(Arkası var)

Dört erkek, köşklere doğru yürüdü.

Genç kız ona rikkatle baktı ve titreyen dudaklarından perişan kelimeler döküldü:

— Anlıyorum, ki bizim birlikte yaşamamız ancak mahşere kalmıştır. Bu deli kadın beni muhakkak öldürecek.

Kendisini çocuk seyer gibi seven delikanlının kucağına başını yasladı. Göz yaşlarını bu suretle ondan saklamak istiyordu.

— 18 —

Geceyarısıydı. Köşkler derin bir uyku içinde sessiz ve hareketsizdi. Hemen hemen bütün ışıklar sönük bulunuyordu. Buna karşılık serin bir ay ışığı ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu.

İşte bu saatte dört erkek köşklere doğru yürüdü ve Kâmuranın evinin önünde durdu. İçlerinden bi-

slak bir mendil bulunmuştu. Bu kadın mendili idi. Ben de orada dolaştığım ve araştırmayı yapanlara bahçenin hududunu gösterdiğim için mendilin benim olup imadığını sormuşlardı. Ben de bunun Bayan Mehpâreye ait olduğunu söyledim.

Yaşlı memur sakın olarak sualler soruyordu:

— Bayan Mehpâre kimdir?

— Merhum Sırrı Paşanın karısıdır.

— Fakat bu bayanın adı başka bir şeydi?

— Hakınız var. Bu civarda oturanlar, bilhassa eskiler kendisine Mehpâre derler. Bu ismi değiştiren Merhum Sırrı Paşa imiş. Galiba bir kızı varmış ta ölmüş. Bayan macide de o kıza pek benziyormuş. Kızı-

BURANIN HAVASINI BEĞENMEDİM.

BURANIN HAVASI DA BİZDEN HOŞLAŞMIŞA PEK BENZEMİYOR..

JOFRE İLERİ ATILAN KAPTANA ÜZÜNTÜYLE SORDU.

REİS NE YAPIYOR SUN?

BU BAYLARDAN BAZI SORACAKLARIM VAR DA..

DAHDOO.. ELLİYE YAKIN TEPEDEDEN TIRNAGA SİLAHLI İNSAN.. PEK ASIK SURATLI SEYLER.. KARŞIMA ÇIKMASA LARDI DAHA İYİ OLURDU..

ADALAR KRALİÇESİ

3

ELLİ KİŞİ...

İYİ YA.. DAHA NE İSTİYORSUN ALLAH TAN.

ÇOCUKLAR.. BEN BU ADAMLARLA ÇATISMAYI GÖZE ALIYORUM.. YA SİZ? BİZ DE KAPTAN..

LEŞİNİZİ BURADA BIRAKMAK İSTEMEZSENİZ GELDİĞİNİZ YERE DÖNÜN SİZE MÜHLET VERİYORUM

NASİHATİNİZİ DİNLİ.. YENİYECEĞİMİZE ÇOK ÜZÜLÜYORUZ EFENDİM. FAKAT.. MAALESEF BU ADAYI DOLAŞMAMIZ MENFAATİMİZ İÇİBİ.

ÖYLEYSE GÜNAH BİZDEN GİTTİ

BİZDEN DE GİTTİ

İKİ TARAF ARASINDA MÜTHİŞ BİR MÜCADELE BAŞLADI. ALTI KİŞİ ÖNLERİNE ÇIKANI YERE SERMEĞE BAŞLADI.

BİRDENBİRE BİR TOP SESİ İŞİTİLDİ. ATMACA REİS GEMİSİNİN BOMBA EDİLDİĞİNİ SANIR.

ÇOCUKLAR DERHAL GEMİYE DÖNÜN.. GEMİDEKİ ÇOCUKLARA EMİR VERMEDİM. NE YAPACAKLARINI BİLEMEZLER.

ADAMLARININ ÇEKİLMESİNİ SAĞLIYAN ATMACA REİSİN ARKASINDA ELİNDE HANGİ OLAN BİR ADAM BELİRDİ.

ARKASI VAR

MAHALLENİN DERDİ

Yazan: M. YAMAN

Emlâki metrukeden arsaya gelip bir gecekondu yapmıştı. Temiz ve hep iyi ailelerin oturduğu mahallede böyle bir gecekondu, yapılması, oturanların hiç birinin hoşuna gitmedi. Fakat iyi yürekli insanlardı. Ses etmediler.

Keşke ses etselerdi. Keşke bir kolayını bulup engel olsalardı. Bahçelerden petavra tahtası, kapılardan çöp tenekesi, viranelerden taş aşırın Kürt İbrahim gecekonduğunu gündüz gözüyle oturtuktan sonra etrafa musallat oldu.

Eteği küçük bir karısı, iki sümüklü çocuğu vardı. Bu çocuklar açık kapılardan içeriye dalıyor, Allah ne verdiyse aşırıyor, zengin çocuklarının elinden bisküvi, çikolata gibi yem yemiş kapıyor, onları tertemiz süprülmüş ev verandalarında oynatmaz oluyorlardı.

Kürt İbrahim her akşam kafayı çekiyordu. Gecekonduğunu yıkmaya gelen belediye adamlarına, bekçiye, polise kafa tutuyor, kanunun kendisini himaye ettiğini söylüyor, üstelik vatan, millet, ırz, peygamber diyip herkesi kötülükle itham ediyordu.

En fenası yavrucaklar iki sümüklüden dayak da yiyorlardı. Bu temiz pak ve mektebe giden çocukcağızlar evlerine gidebilmek için arka yollardan dolaşmak zorunda kalıyorlardı. Çünkü iki sümüklü onların iflâhını kesiyor, çirkef sularıyla duş yaptırıyor, büyük adam-

ların ağızlarına almaktan haya duyacakları sözleri veryansın ediyorlardı,

Şikâyet edecek olan birisinin yolunu Kürt İbrahim beklemeğe koyulmuştu. Çocukları adamakıllı döğülen bu aile tehditlerden korkarak uzak bir semte kaçtı.

Kalanlar ne yapacaklarını acı acı düşünüyorlardı. Hep birlik olup verdikleri istida üzerine mahkemeye çağırılan Kürt İbrahim'in karşısına davacı olarak kimse çıkamadı. Dava sukut etti. O da büsbütün şımarıp mahalleyi haraca kesmeğe başladı. Yelloz karısı kapılardan birisini çalıyor

— Komsu hanım, diyordu. İbrahim'in selâmı var, Sizden birkaç lira ödünç istedi, Haftalığını alınca verecek.

Gel de yellozu boş çevir. Belki bize satasın, çocukları rahat bırakır diye istenilen para veriliyordu. Her hafta, sıra ile bir evden para isteniyor ve ödünç alınan para unutuluyor, sırası gelince yeniden para isteniyordu.

Mahalle haraca kesilmişti. Üsetelik gözdağı berdavam.

Günün birinde evlerden birisine bir misafir geldi. Mahallenin halini anlayıp dinledikten sonra:

— Karakuş Emineye para adayın, dedi. O bir yolunu bulup sizi kurtarır.

Karakuş Emineyi ermiş bir kadın zannettiler. Gizli türbesini sordular. Halbuki onun türbesi değil, teneke mahallelerinden birisinde sandık kadar bir kulübesi vardı. Emekli paşanın karısı hizmetçisini

misafirinin peşine kattı. Karakuş Emineye para, elbiselik, terlik, başörtü ve bol bol yiyecekler, latı lokumlar adandı. Hattâ, bunların bir kısmını peşin peşin verdiler.

Çarşamba günleri pasaklı kadınların evlerini ziyaret eden çarşamba karısı gibi üstü başı bin parça, tartılsa yirmi beş kilodan fazla gelmiyen, alt genesi burnuna değen, saçları taras taras, gözleri çivit mavisi boncuk gibi çıkageldi.

Kafes arkalarından, perde köşelerinden, kapı deliklerinden gözetliyenler bu keçi kılıklı doksanlık, çli değnekli Karakuş Emineyi görünce:

— Ayol bu bir sıkımlık canı olan kadıncağız o kapı gibi Allahın belâsı kürde ne yapacak? diye dudak büküldü.

Fakat kazın ayağı öyle değilmiş.

Karakuş Emine bütün kibar çocukların ödünü kopartan bir kırpıntı bohçası gibi, gece kondunun kurulduğu arsada bir taşın üzerine ilişmişti.

Bütün mahalle derin bir sessizlik içinde neticeyi beklerken, bermutat rakı şişesiyle köşebaşından sökün eden Kürt İbrahim, Karakuş Eminenin karşısında duraladı. Kadın yerinden fırladığı gibi iğri değnekle İbrahim'in kafasına birkaç tane indirdi. Kısık bir acuze sesi, daha kendisine el sürülmeden yedi mahalleden duyulacak bir şirretlikle yükseldi:

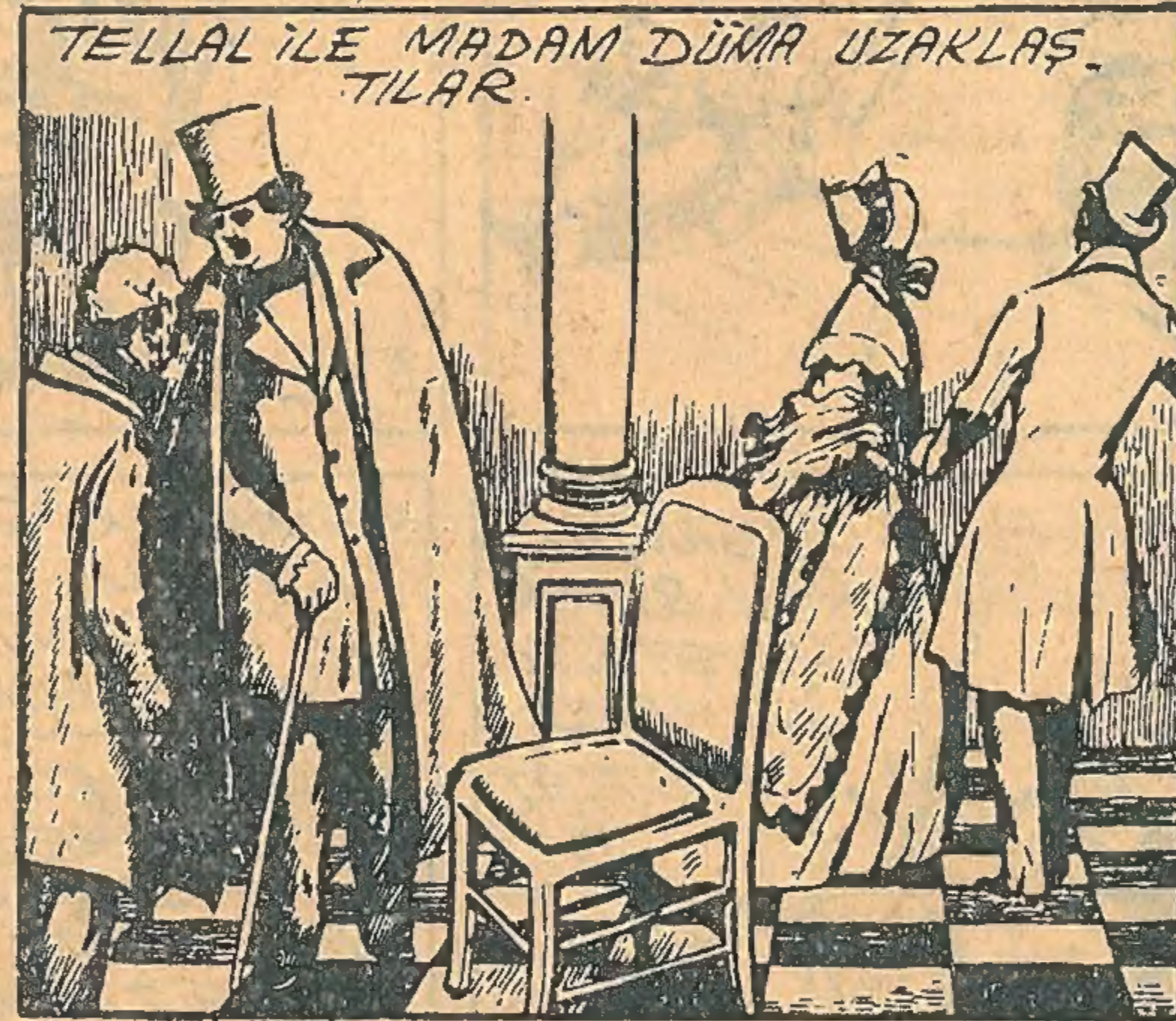
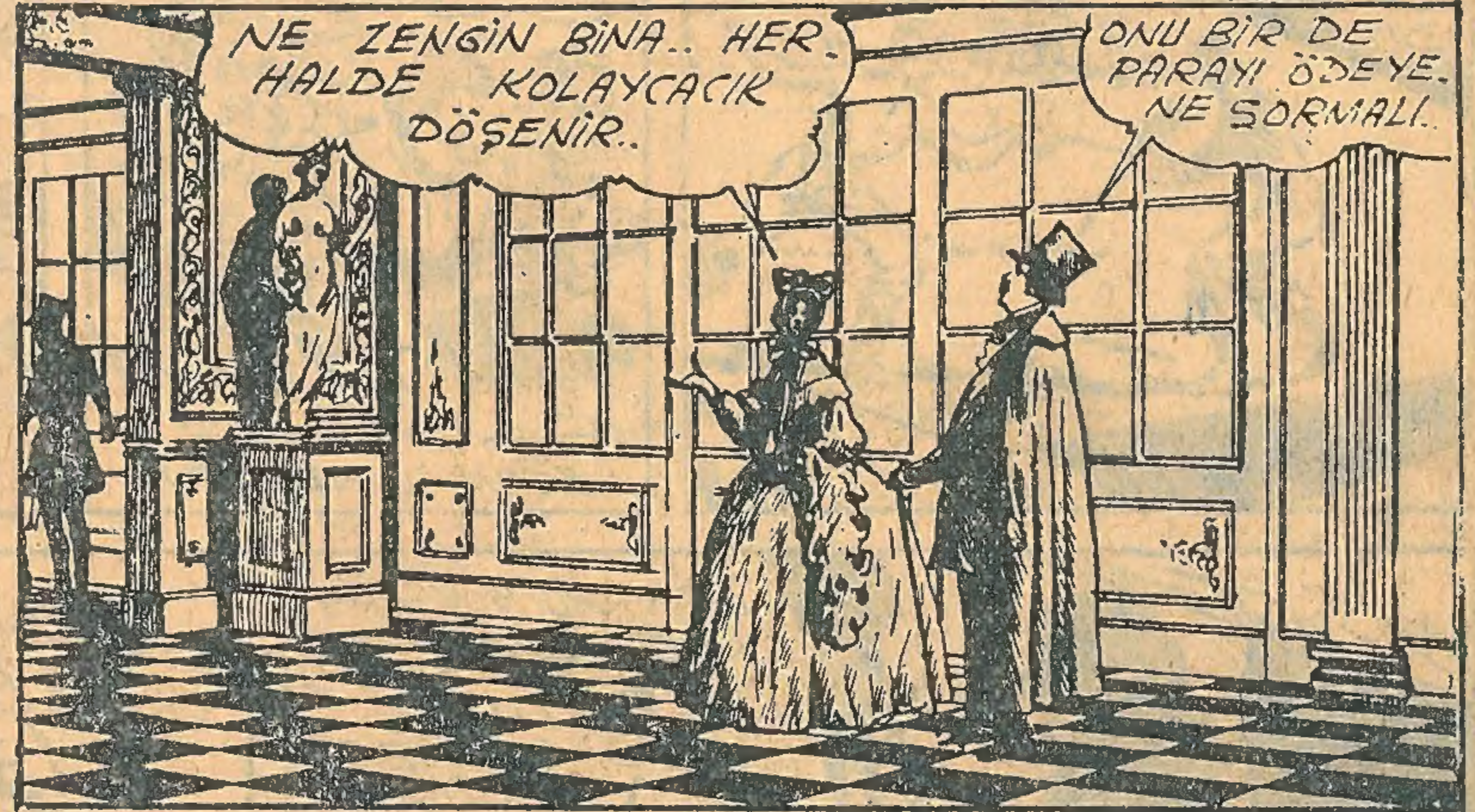
— Can kurtaran yok mu? Ümeti Muhammet, öldürüyorlar beni.

Bir insana, sıcakta, bir sinek da-

danır. Kovarsın gitmez, kan beynine çıktıkça musallat olur. Kürt İbrahim de cıldırarak derecelere geldi. Karakuş Emine onu cürmümehtalara mı düşürmedi, hapislere, para cezalarına mı mahkûm ettirmedi. Bir gecekondu da o kurmuştu karşısına, dinsizin hakkından imansız gelir derler. Kürt İbrahim de baktı ki kadını öldürmeyince kurtuluş yok. Gecekonduğunu yıktı ve millî emlåke ait bir başka arsa aramağa başladı.

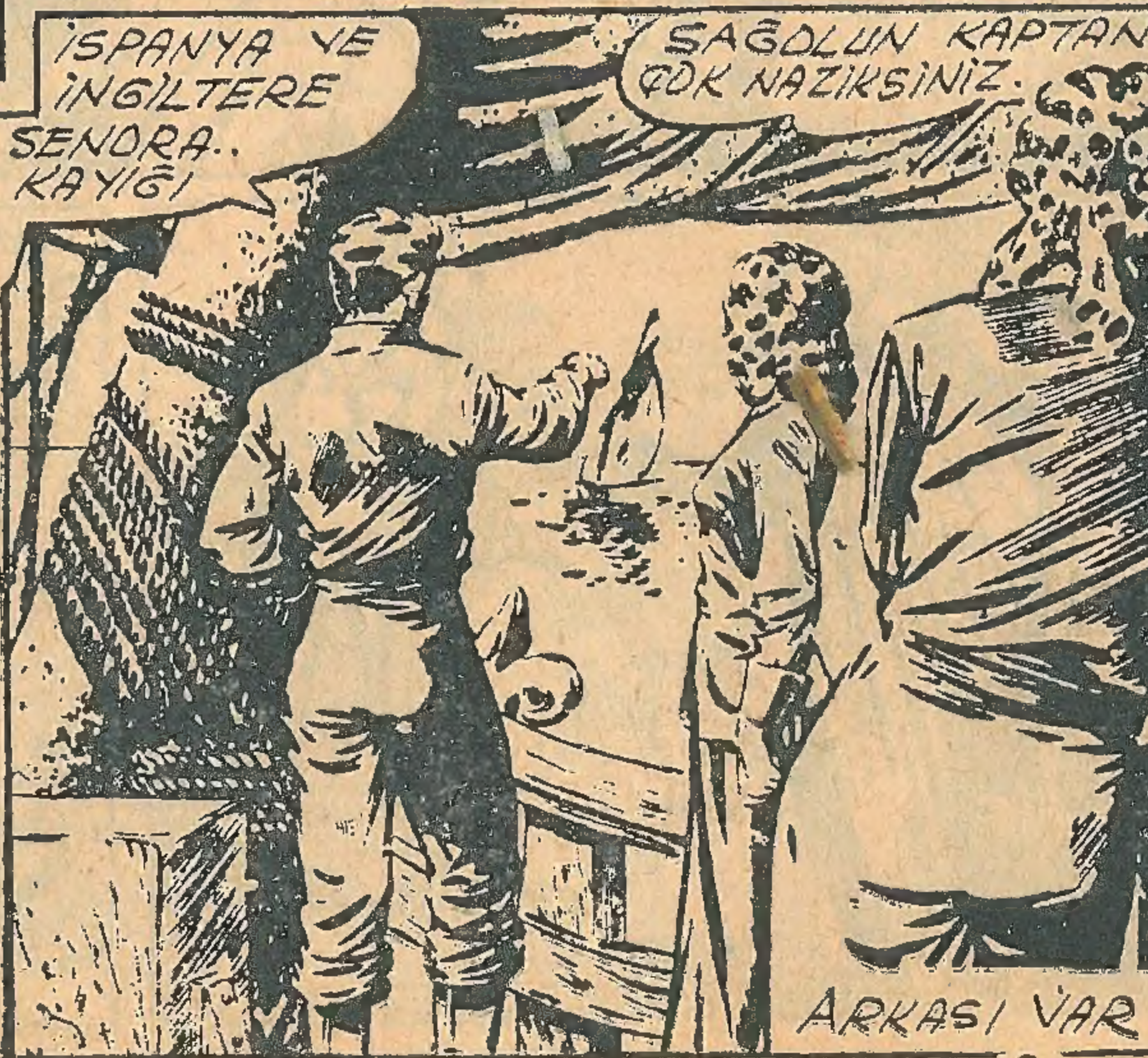
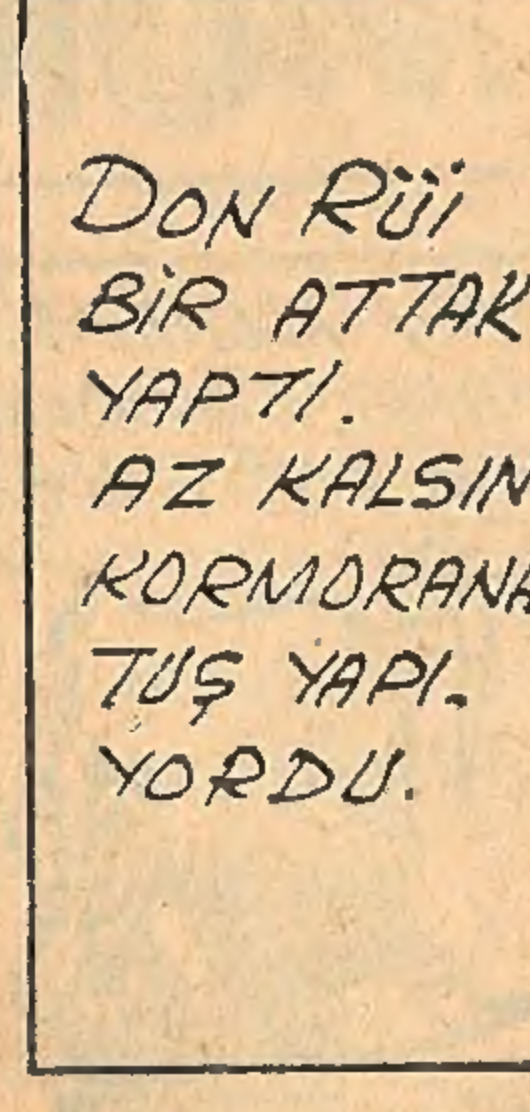
MONTE KRİSTO'NUN ESRARİ

KORSANLAR KRALI

No: 36

koptu. Ama Bili bunu görünce sa-
dece gülümsedi. Zira dört nala ge-
len atların sesi gitgide yakla-
şıyordu. Bu sesi şimdi salondaki
diğerleri de duymuşlardı. Ellerin-
deki tüfekleri yere attılar ve müthiş
bir sevinçle,

— "Yaşasın! Yaşasın!" diye
haykırmağa başladılar.

Direk üçüncü vuruşunda kapı-
yı kırdı. Fakat kapının çatırdısını
dışardan bir makinalı tüfeğin sesi
bastırdı. Kapının kırılmasıyla içeri
dolmuş olan haydutlar çil yav-
rusu gibi dağıldılar.

O zaman içeri uzun boylu, ta-
nınmıyacak hale gelmiş bir adam
girdi. Üstü baştan aşağı kan ve ça-
murla sıvanmıştı. Nefes ışık çalar
gibi hırıldıyarak çıkıyordu ve göz-
leri yorgunluktan kan çanağına
dönmüş, donuklaşmıştı.

Bili'nin gözlerinden akan sevinç
ve minnet yaşları konuşmasına ma-
ni oluyordu. Fakat Körn Tod'a çev-
rilen bakışları sonsuz bir şefkat ve
sevgi doluydu!

Gün doğdu ve Limasito sokak-
larına gene sükün avdet etti. As-
kerlerden kurtulan haydutlar dağ-
lara kaçmışlardı. Yakalanırlar da
bağlanarak meydanlığa dizilmişti.
Haydut haberini alan çiftlik sahip-
leri de birer birer onları seyret-
meğe geliyorlardı.

Mavi Zar Kumarhanesi muvaka-
kat bir hastahane haline getirilmiş-
ti. Yaralılar sıra sıra yatırılıyordu,
ama Centilmen Ceof bunların ara-
sında değildi.

Onu kendi isteğiyle, bahçenin
gölgeli bir köşesine kaldırmışlardı.

Onun yanında Bili başını yata-
ğa yaslayarak uyuyakalmıştı. Cen-
tilmen Ceof'un uzun ince parmak-
ları son kuvvetleriyle kızının
saçlarını okşuyordu. Körn Tod da
yıkılmış ve yaralarını sardırarak
bahçede bir kanapeye uzanmıştı.
O da uyuyordu.

Ordu hekimi elinden geleni
yapmıştı fakat Centilmen Ceof'u
kurtarmak mümkün değildi. İhtiyar
adam öleceğini kendi de biliyordu.

(Arkası var)

FAYDALI HASTALIK

(6 ıncı sayfadan devam)

riflere hiç fırsat vermeye gelmez..»

«Polisi çağırdım bile Henry. Bir
kaç dakikaya kalmaz gelirler..»

Hakikaten de biraz sonra polis
otomobillerinin acı düdüklere işitil-
di ve üniformalı memurlar elmas
hırsızlarını önlerine katıp dışarı çı-
kararak karı kocayı yalnız bıraktı-
lar.

Henry : «Çok iyi hareket ettin,
karıcığım, dedi. Halbuki ben seni
uykuda zannediyordum..»

Kadın : «Uyuyordum, diye cevap
verdi. Bir aralık uyanır gibi oldum
ve sonra gene dalmak üzereydim.
Buna ne mânâ oldu biliyor musun?
Belki bana güleceksin ama, gene
de anlatayım. Senelerdenberi kulak-
larım senin yüksek sesle horlamana
öyle alışmış ki birdenbire uyandı-
ğım zamanlar ancak onu işittikten
sonra sakinleşip müsterih olarak ye-
niden uyuyabiliyordum. Bu gece ho-
rutunu duyamayınca uykum tama-
miyle açıldı, nereye gittiğini anla-
mak için yerimden fırlayıp aşağı
kostum ve konuşmalarımıza kulak
kabartarak meseleyi anlar anlamaz
hemen telefona sarıldım. Görüyor-
sun ya kocacığım, sen o mütehas-
sısa gitmesen daha iyi olacak ga-
libai..»

GİZLİ VAZİFE !..

BENDEN ÇOK
AĞIR ŞEYLER
İSTEMEYİSİNİN
ŞALLAH...

66

BENİM FRIDA BURD PEKİ...
OLDUĞUMU İLAN
EDİNİZ.

NE OLDU
YAHU?

HİÇ.. BUNAK BENİ
BİR BAŞKA FRIDA
İLE KARIŞTIRMIŞ.
HATASINI ÇABUK AN-
LADI.

BİNBAŞIYI KAFESE
KOYMUŞ.

MİŞELİN
UZAKLAŞIR
İKEN BİN-
BAŞI STAF
ARKASIN-
DAN BAK-
TI.

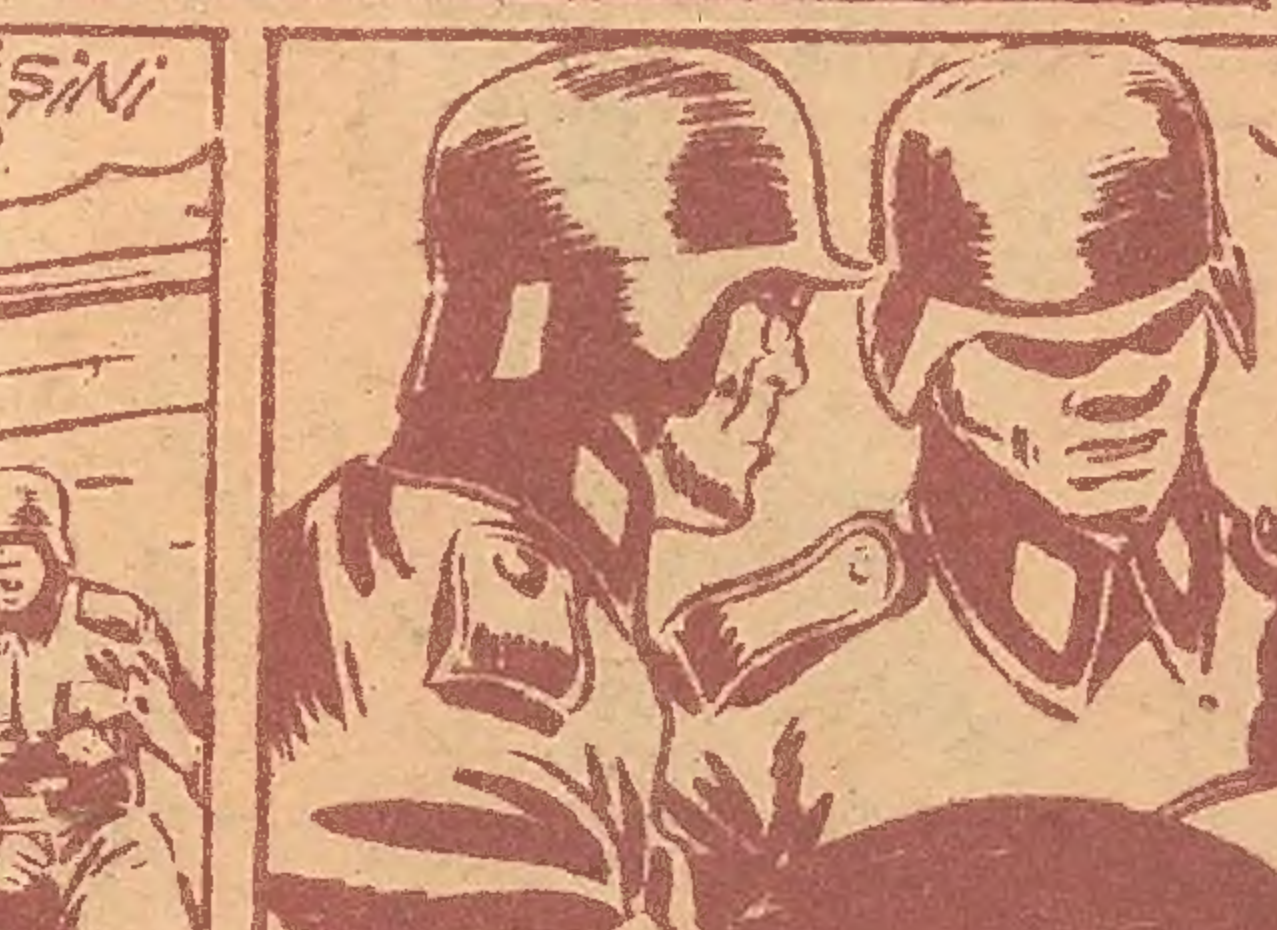
BU KADININ BASKISI ALTINDA YA-
ŞAMAKTANSA BİR KURŞUNDA İŞİNİ
BİTİRMELİYİM. BELKİ KAÇAR.. HALİM
FENA OLUR..

MİŞELİN OMUZUNDAN YARA-
LANDI. DÜŞERKEN ELİNDE
TABANCASINLA STAF'I GÖRDÜ.
BENİ ÖLDÜRMEKLE HİÇBİR
KAZANCIN OLMAZ.

MİŞELİN PENCEREYE YAKLAŞ
SERSEM.. BENİ ÖLDÜR.. TI.
MERLE NE ELDE EDECEK-
TİN? FOTOGRAF BENDE DE.
GİLKI.. BEN ÖLSEM BİLE O İŞİNİ
YAPACAĞINI BİLİR.

HİÇ.. BİNBA-
ŞI TABANCA-
SINI TEC-
RÜBE-
ETTİ.

YARALANDINIZ MI?
EVET.. FA-
KAT BUNU
AĞIR ÖDE-
YECEKTİR.

DAHA SONRA KADINLAR BARAKASIN
DAHA HÂLÂ İŞİNİZİ
BİTİREMEDİNİZ Mİ
TENBELLER

ANNE.. YAKINDA KURTULACA-
ĞIZ. ALEN'İ GÖRSEM.. ÜÇ BEŞ
GÜNE KADAR
KAÇACAĞIZ

BARAKADA
RDZİN... KAPI YU-
RULUYOR ALLAHIM BANA KAPIYI
AĞACAK KUNJET VER.

OH SİZ MİSİNİZ? İŞTE KORKUNÇ
FRANZ GELDİ..

ROZİN
KAPIYI
AÇTI. KAR-
ŞISINDA
ALEN'İ
GÖRÜNCE
ŞAŞIRDI.

66

HERKESEN.
DEN NASIL
KORKUYOR
DU BEN
SENİ Bİ-
LİYOR-
DUM.

KOCA İNSANLAR
SENİN BİLDİĞİN
BU ŞEYİ TAH-
MİN BİLE
ETMİYOR-
LARDI.

POLDEN
BİR HA-
BER VAR
MI?

BEN DE BUNU
SENDEN SORMA-
ĞA GELDİM.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

MİRMA BA-
BASININ SÖZ-
LERİNİ HAVRET-
LE DİNLEDİ.
BU ARADA GÖZ-
LERİNİ LUREN-
DEN HİÇ AYIR-
MADI ÖYÜZ-
DE HEP MÜH-
TEHİZİ BİR
TEBESSÜM
VARDI.

İNTİKAM ALMAK İSTEDİN DEĞİLMI ? AMA SEN YALNIZ
BİR KİŞİYE FENALIK ETTİN. VE ODA BİZZAT SENSİN.

ANLAMİYORUM.
BEN BABANLA
EVLENDİĞİM İÇİN
MEMNUNUM.

ÖYLEMI ? ALA. SANA HAKİKATİ SÖYLEDİĞİM
ZAMAN BU KOSUNA GİTMEYECEK AMA. TOM
SENİ HAKİKATEN ÇİLGİNCA SEVİYORDU.
VE BENDEN SİRF SENİN AŞKIN İÇİN AYRILDI.

TOM MU ? TOM.
BÜŞE NEREDEN
KARİŞTİ ?

NE DİYORSUN. BU DA SAKIN YENİ
BİR TUZAK OLMASINI.

LUREN SARSILIR.

HAYIR, HAYIR. BU NE TUZAK
NE DE YALAN. BU BENİM.
BÜTÜN SAADETİMİ ALTÜST
EDEN BİR HAKİKAT. TOM
EVVELA SANA OYUN OLSUN DİYE
KUR YAPMAĞA BAŞLAMİTİ.
BUNUDA ONDAN BEN.
SİRF BABAMI RAHAT
BIRAKMAN İÇİN RİCA
ETMİŞTİM. LAKİN SON-
RA SANA ASİK OLDU.
BENDEN AYRILDI.
HEP SENİNLE KAL-
MAK ÜZERE SANA
GİTTİ. FAKAT SEN
EVİNDEN KALMIŞ
BULUNUYORSUN.

LUREN YÜZÜNÜ ELLERİYLE KAPAR.

TOM. TOM SEVGİLİ
TOMCUGUM...

LUREN YÜZÜNÜ AÇARAK HAYKIRIR

FAKAT BEN ONU BULACAĞIM. KAINAT ÇOKSE BİLE
BULACAĞIM.

HİÇ OLMASSA ŞİMDİ NE
YAPTIĞINI. KİMDEN İNTİ-
KAM ALDIĞINI
ANLADINMI ?

ARKASI
VAR.